

Oázis

A Magyar Schönstatt Család és Ifjúság lapja

Házasság

Semmiféle bajban
A Jóisten köztünk van
A teljes elfogadás a gyógyulás útja
A házastársamat nem kell nevelnem

2018/4

Az első erdélyi családkadémias évfolyam diplomaátadó ünnepsége Máriaradnán

Kedves Olvasók!

„Utószó”

Általában nem szoktunk írni az Oázisba szerkesztői előszót, mert úgy érezzük, felesleges azzal foglalni a helyet, a lényeg az, amit Ti megosztotok az életetekből, az élettapasztalaitok. Azokból meghallhatjuk a Mennyei Atya szavát az adott témához kapcsolódóan, kiolvashatjuk belőle az Isten üzenetét, mélységes bölcsességet hordoznak. Az elmúlt években nagyon sok nagyszerű írás érkezett, mély és sokatmondó történeteket kaptunk Tőletek, rengeteget gazdagodhattunk a példáitokból. Hálásak vagyunk ezekért az ajándékokért! Nagyon sokat köszönhetünk az Oázis csapatának, akik negyedévről negyedévre szívükön hordozák és dolgoznak az újságon, hogy igazi forrásunk legyen ez a mindennapokban. Nélkülük nem lenne ez a lap!

Az elmúlt nyolc és fél évben rengeteget gazdagodtunk főszerkesztőként az Oázis életpéldáiból, számtalan történet elevenen él most is a lelkünkben,

erőt ad a mindennapokhoz. Igen sokat kaptunk ettől a munkától, de az elmúlt időben már nagyon éreztük, hogy el is fáradtunk benne. Ezért jeleztük a Vezetőségnek, hogy szeretnénk átadni ezt a feladatot és egyszerű szerkesztőségi munkatársként dolgozni tovább az újságnál. Így ez a szám lesz az utolsó, aminek megalkotásában főszerkesztői minőségben veszünk részt. Sajnos egyelőre nem találtuk meg az utódainkat az újság élére, de hisszük, hogy Anyánknak fontos az Oázis, és hamarosan lesz olyan, akinek a szívét megérinti és erre a nagyszerű munkára hívja. Amíg ez megtörténik, addig egy ideig szünetel az újság megjelenése. Talán ez a megélt hiány is segít, hogy megértsük, mennyit ér számunkra Schönstatt Családunk újsága. Kérjük imáitokat, hogy megtaláljuk az Oázis új főszerkesztőit!

*Hálás köszönettel:
Endrédy OrsiPisti*

Tartalom

Örömvadászat	3
Esszé	5
Életünkből	7
Megismerő	36
Kentenich atya	39
Pápara figyelünk	43
Tedd könnyűvé...	44
Gyermeknevelde	47
Oázis konyha	50
Van/Nincs boruk!	52
Gyerekszaj	53
Hírek	54
Fiatalok Oázisa	58

Jelenlegi számunk házigazdája
a **Pécsi Régió** volt,
köszönjük a munkájukat!

ISSN 2063-0441

OÁZIS 2018. december, XXVIII. évf. 4. (92.) szám, a Családok a Csaláért Egyesület (Magyar Schönstatt Családmozgalom) lapja. Megjelenik negyedévenként.

Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Kistelek u. 2. Tel.: 06-87/655-014, info@schoenstatt.hu, www.schoenstatt.hu/oazis

- Főszerkesztő: Endrédy Pisti és Orsi
- Készítették: Andai Anikó és Zsolt, Bodó Rita és Marci, Csabai Gábor és Márta, Csermák Kálmán és Alice, Dotterer Szilárd és Anikó, Endrédy István és Cili, Endrédy Pisti és Orsi, Eszéki Bea, Geiger Andris és Reni, Gertrúd-Mária Nővér, Górány Vercsi, Hodován Ilona, Guld Péter, Kalicz Péter és Bori, Karikó Éva, Kentenich atya, Komáromi Mari, Kovács László és Kati, Megyimóreczné Schmidt Ildikó, Mészáros Zsuzsa, Monostori Péter és Ági, Nacsá Anett, Némethné Keller Eleonóra, Oszoli Dénes és Márta, Oszvári Imri, Sinkóné Kancsár Tünde, Tempfli Gellért, Tilmann atya, Tóth Hajnalka, Török Péter és Orsolya, Uzsálné Dr. Pécsi Rita, Varga Károly és Erika, Varga Réka, Vidra Zoli és Rita, Wangler Julianna, közösségünk tagjai, a fiú- és lánymozgalom tagjai, és még sokan mások.
- Szöveget gondozta: Heiszer Erika, Radnai István és Márta, Schumicky Ildikó
- Képszerkesztő: Joó Enikő, Lőw Helga • Grafika: Oszvári Imri
- Tipográfia: Heiszer Erika és Csaba • Nyomás: cmyk Press

Az Oázis évente négyszer jelenik meg. **Éves költsége (postaköltséggel) 1500 Ft.** A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtjük elő. Kérjük, hogy **ezzel az összeggel támogassátok az Egyesület 73200134-10000434 számlaszámát!**

A Jóisten köztünk van a házasság szentségében

I smerős, előttünk jól ismert az Oltáriszentség. Ez azt jelenti, hogy a szentmisében Jézus hozzánk jön. És mielőtt áldozni megyünk, beismerjük, hogy szükségünk van Rá; szükségünk van arra, hogy kapjunk valamit. Az ember nem úgy létezik, mint egy kő, hanem ennie kell, hogy élhessen. Amikor áldozni megyünk, elismerjük ezt a gyengeségünket: Ilyenek vagyunk! Szükségünk van Rád! Kell, hogy eljőjj hozzánk, Urunk! És ily módon Jézus igazi étel. Ő hozzánk jön mint étel, és erőt ad a további élethez. A házasság szentsége egy kicsit más. A házasság szentségét akkor tapasztaljuk meg, amikor odaadjuk magunkat egy másik embernek. Azt mondjuk: Nélküled nem tudok élni. Ilyen nyitott szívvel mondjuk együtt a Jóistennek: Nélküled nem tudunk élni. Elismerjük ezt a gyengeségünket és a Jóisten erejét, amellyel tovább tudunk élni. Te vagy a mi benső erőnk. Ez nagyon szép, hogy itt a Jóisten jele egy konkrét ember. Ezzel a jellel mondja Isten: Veled akarok lenni; Hozzád akarok jönni; Melletted akarok állni; Veled akarok menni az életen át.

Feladat: Néhány pillanatig, percig szemléljük ezt a gondolatot: Nélküled nem tudok élni! Ezt mondjuk először a társunknak: Nélküled nem tudok élni! Miért? Mert Jézus nélkül nem tudunk élni. És ha mély egységre találunk a társunkkal, akkor Jézus köztünk van. Ő mondta: Ha ketten vagy hárman az én nevemben együtt vannak, akkor én

ott vagyok köztük. Jézusnak mi, ketten mondhatjuk: Nélküled nem tudunk élni. Ez nagyon szép! Ha Jézus köztünk van, akkor újra és újra azt mondja nekünk: Veletek vagyok; Veletek vagyok a világ végéig!

Kereszt a házasságunkban

Ez nehéz dolog. Miért? Barátaim, ez nehéz dolog, mert ha a Jóisten szenvedést akar nekünk adni, akkor sokszor ez a szenvedés, kereszt a kapcsolatunkban van. Tehát nem olyan szenvedés, hogy fáj a fejem vagy fogam, hanem fáj a kapcsolat. Ismerek egy igazi szent családot, ill. házaspárt, akik nagyon gyümölcsözőn dolgoznak Isten országában, de mindig újra és újra nagy nehézség van közöttük, szenvednek egymástól. Mit lehet itt tenni? Csak annyit: itt van Jézus köztünk! Amikor szenvedünk a társunk miatt, itt van Jézus köztünk. Természetesen a társunk is szenved attól, hogy ilyen. Természetesen attól is szenved, hogy nem tud megváltozni. Ez nehéz dolog! De Barátaim, itt van Jézus köztünk! Ebben az esetben nem sokat beszélünk, de a hitben újra és újra mondjuk: Itt van Jézus köztünk! Majd szó lesz később a Szeretetszövetségről, és szemlélni fogjuk, hogy a Szűzanya vezet minket. Ő gondoskodik arról, hogy ne dobjuk ki a társunkat a szeretetünk-ből. Ez fontos! Ez a hit, hogy a Szűzanya megtart minket a szeretetben, tehát megmaradunk egymásnál. De erről

nem sokat beszélünk. Barátaim, ebben az esetben nem kell sokat beszélni, mert ez nem segít. Hanem kitartani és mondani a társunknak: Melletted maradok! És azt is szabad mondani: Itt van Jézus köztünk! Ha jól látom, ez a legnagyobb ajándék, ha a Jóisten meg akarja ezt adni nekünk: szenvedni és tovább szeretni.

Mi Atyánk a házasság szentségében

Miatyánk, aki a mennyekben vagy. Hol van ez a lakás, az Ő isteni lakása? A házasság szentségében. Tehát ott, ahol mi ketten odafordulunk egymáshoz, ahol egy lélek vagyunk, ott lakik a Jóisten köztünk, ha ezt lehet így mondani. Amikor odafordulunk egymáshoz, együtt dolgozunk és együtt gondolkozunk; ha egy szellem vagyunk, Ő ott van köztünk. És amikor a házastársi szerelemben egy test leszünk, Ő van köztünk. Miatyánk, aki a mennyekben vagy – azt jelenti, hogy mi vagyunk ez a menny, ahol a Jóisten jelen van; mi vagyunk a menny, ahol jelen van

a Jóisten, ha egy szív, egy lélek vagyunk. Akkor valamilyen módon mi vagyunk a Jóisten lakása, a Jóisten otthona. És Ő szívesen van ott, és imádkozhatjuk Őt köztünk. De, kedves Barátaim, ezt csinálnunk kell, nemcsak tudni! Nem elég tudni, ezt csinálni kell! Néha csendben maradunk, és azt mondjuk a Jóistennek: Te most a mennyedben vagy! Mi együtt vagyunk a szeretetben, és ez a menny. Egy szív, egy lélek, de nemcsak egy szív, egy lélek! Ha együtt dolgozunk, ha együtt gondolkozunk, ha érezhető, hogy mi egy „team” vagyunk, a munkatársai vagyunk, akkor a Jóisten jelen van, és mi vagyunk a menny az Ő számára. És végül, amikor megmutatjuk egymásnak a szeretetünket a testünkkel, a gyengédségben, testi kapcsolatban, akkor jelen van, akkor Ő nálunk lakik az ő „mennyeiben”. Amikor odaadjuk egymásnak magunkat a szeretetben, mi vagyunk valamilyen módon a Jóisten számára a menny. Ez nagyon szép és mély dolog. Ezért nagy tisztelet, nagy szeretet és nagy gyengédség legyen a testi kapcsolatunkban. Ezen a ponton hiányzik még az egyházunkban egy jó szokás. Látják, pl. mondhatnánk, hogy amikor együtt dolgozunk, akkor ezt ünnepelni is lehet. Elég egy szó, egy pillantás, odamegyünk a háziszentélybe, megfogjuk egymás kezét, csendben maradunk. Ez elég. Kedves Barátaim, az életünkben ez igazi valóság lesz, hogy mi vagyunk a menny a Jóisten számára, ahol Ő lakik.

Feladat: Néha odafordulunk a társunkhoz és csak annyit mondunk: Ő jelen Van.

(Tilman atya: 15 perc szeretet, részletek)

Ezer recept – még sincs recept

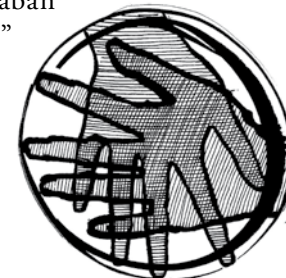
Amikor hosszú-hosszú ideig nagyon mély válságban éltünk egymás mellett, és a válás lehetősége is ott volt kínzással is felérő beszélgetéseinkben, arra gondoltam, hogy milyen egyszerűen is fogadtunk örök hűséget egymásnak. Ugyan, tudtuk is mi, hogy miről van szó... Meg hogy nem csak gyerekeink, hanem keresztyegek is vannak. Meg hogy miért kell ennyit szenvedni, kínlódn. Meg hogy de jó volna meghalni. Már eljutottam az önszebő stádiumba is, megégettem magam, hogy a fizikai fájdalom eltereljen a lelkiről... pszichológusok jobban tudnák mondani, hogy miért jön ez a készítés (kapcsolati) válságot megelő embereken. Tilmann atya mondta azt is, némi iróniával, hogy „figyeljék meg a válságban lévő házasságokat! Borzasztó fontosnak veszik magukat. Őriási lelki drámát rendeznek, melyben ők játsszák a főszerepet.” Ez így van, nincs más a saját ügyünkön kívül, ez tölti be minden percünket, vagy ha mégsem, akkor gyorsan szinte kényszerűen térünk vissza a magunk körül forgásba.

Hogyan álljunk neki a válságból való kilábalásnak? Körbe vagyunk bombázva tanácsokkal, könyvek és a világháló is tele életvezetési ajánlásokkal: menjetek el terápiaira; ne merülj bele az önsajnálatba; válts nézőpontot; beszéljétek szerelmetek elejéről; adjátok le a gyerekeket és menjetek kettesben töltődni; beszélgetsetek sokat, merjétek mélyre menni, az egész fájdalmas csalódásokig;

egymást keressétek, ne a saját igazozókat, stb. Ezeket mi is tudtuk, hallottuk, és mégsem csináltuk, vagy csak alig. Elmentünk családnapokra, kis remény, aztán mégsem. Elmentünk lelki vezetőhöz, nem lett áttörés. Iszonyú fájdalmas beszélgetéseink voltak, de újra és újra visszakerültünk ugyanabba a gödörbe. Sőt, még távolodtunk is egymástól. De valahogy képtelenek voltunk szétmenni, talán ez a szentségi házasság ereje, hajlandóak voltunk a fájdalom elviselésére, a kitartásra, bármilyen nehéz volt is. Főleg egyikünk volt az, aki kitartott a szeretet tetteiben, aki bármilyen gonoszságokat is vétett ellene a másik, kitartott a fogadalmá mellett: jóban, rosszban, betegségben. A bűn betegségében is.

Évek múlva lassan javult a helyzet és akkor nagyon sokat megfogadtunk a fenti tanácsokból.

Mi megkaptuk azt a kegyelmet, hogy megmásszuk a követ, ami nehézségként tornyosult előttünk, de amiről páratlan panoráma nyílt. Sosem gondoltam volna, hogy az, hogy átverekedtük magunkat a kapcsolatunk poklán, ilyen távlatokat nyit majd előttünk. Hogy ahogy a Jézust keresztre juttató bűnt a húsvéti liturgiában „áldott bűnnek” énekeljük, úgy váltja mérhetetlen jóságos Urunk a saját bűneinket a mi javunkra.

Ifjúházas

*Friss házként
felsorolok néhány tény.
Tehát az úgy történt,
hogy megszerettem egy egyént...*

Na jó, a házasság komoly téma. Megpróbálom ehhez tartani magam. Új tagként nem jut túl sok okos gondolat az eszembe a házasságról, ezért is jött a hirtelen ötlet, hogy rímbe szedjem, mert ha nem is lesz sok bölcsesség benne, legalább jópofa legyen. Fú, jópofa? Igen, *jópofa*: a férjem (vááá, van férjeem!!!! – igen, még itt tartok) egyik igen gyakran használt szava. Ezt a szót sohasem használtam eddig, nem is nagyon szerettem, de úgy látszik, az együtt élés és eggyé válás megtette a hatását. Bár a jegyesoktatáson arról nem volt szó, hogy a férfi és a nő egy test – és közös szókészletű is – lesz, de azt meg

kell hagyni, hogy elősegíti a közös hang megtalálását.

A frigre készülve több házaspárnál is jártunk. Beszélgetések során különféle témákat érintve úgy éreztük, hogy mi ezt már tudjuk, erről és erről is hallottunk. Ám, ahogy magabiztosan haladtunk a jegyesoktatással, egy gondolat mindig előkerült: a jó kommunikáció fontossága. Habár úgy véltük, hogy ez nem jelentett számunkra eddig sem küzdelmet, érdemes foglalkozni vele. És milyen jól tettük! Immáron házként is erre figyelünk a legjobban. A kommunikáció nálunk mintegy hídként szolgál a személyiségből adódó különböző kifejezésmód és a női és férfi különbségek áthidalására. Meg kell tanulnunk igazán megérteni egymást. Úgy érzem, hogy idővel, sok figyelemmel és gyakorlással mesterei lehetünk. Sokat beszélgettünk erről, és feleségként öröm látni, hogy a férjem is ennyire egy húron pendül velem. Mindkettőnknek nagyon fontos, hogy a leendő gyermekeink biztos, erős alapokkal rendelkező szülőket lássanak maguk előtt.

Házasként minden közös: az öröm, a lakás, a kassza, a problémák, a kihívások. Jöjjön bármi akadály, együtt minden könnyebb. Kicsit olyan, mint az Isten-kapcsolat (ilyet lehet mondani?). Egyedül nehéz lenne, de tudom, hogy mindig számíthatok rá, mellettem áll, és fogja a kezem. Egy csapat vagyunk, egymásért dolgozunk.

Kicsit gyakorlatiasabb vizekre evezve: én mosogatok, ő viszi le a kukát.

...semmiféle bajban

Tizennyolc éves voltam, mikor elkezdtünk járni Zsolttal. Izgalmas öt év volt. Érdekes kamaszként idomulni, formálódni a másik mellett, mielőtt összekötjük az életünket. Ennyi idő alatt fel lehetett mérni, hogy mire vállalkozik az ember. Emlékszem, eljegyzés előtt aztán elgondolkodtam azon, hogy biztos ezt az embert akarom-e én. Az segített, hogy elképzeltem: mi lenne, ha baleset érné őt és mozgássérültté válna? Akkor is az ő felesége akarnék lenni? Egy olyan erős IGEN volt bennem a válasz, ami megnyugtató, így biztosan léptem bele a házasságba, megingathatatlanul.

Gyakorlatilag egyéves volt a házasságunk, mikor megtudtuk, hogy érkezik az elsőszülött gyermekünk. Nem volt sok idő arra, hogy összezsírozódjunk. Az öt év együttjárás miatt ez talán nem olyan nagy baj, csak felkészületlenek voltunk. Eljegyzésünk után minden helyről, ahová jegyesoktatásra jelentkeztünk, az atyáink, papjaink elküldtek azzal, hogy „mit tudnak ők még nekünk mondani?” Így mi nem jártunk jegyesoktatásra. Másfél évre az első gyermekünk megszületése után megérkezett a második, akkor azt éreztük, hogy ez nagyon húzós. Semmi nem olyan, mint amit elképzeltünk, megálmodtunk, véres valóságba toppant az életünk.

Aztán eljutottunk egy lelkigyakorlatra, ahol az volt a téma, hogy ilyen élet helyzetben hogyan zajlik a férfi kommunikációja, mennyire más a két fél időbe-

osztása, energiaszintje, a fáradságmérő máshol áll. Akkor megnyugodtunk, hogy ami köztünk zajlik, az normális. Nem mi leszünk az első pár, aki azt érzi, hogy elválik három év múlva, hanem egyszerűen ez egy életszakasz, amin át kell jutni. Ebbe a lelkigyakorlatos közösségbe keveredve aztán megéltünk két-három nagy megújulást a házasságunkban. Ezt azért mesélem el, hogy mennyire sokat segít egy közös lelki gyakorlat. Kicsit megnyugodtunk, kicsit építkeztünk, elköltöztünk, hogy a gyerekekkel jobban elférjünk. Nagy ajándék volt, hogy eljárhattunk egy schönstatti előadássorozatra. Ekkor született a harmadik gyerekünk. Azt megélni, hogy a másik másképp gondolkodik, érez, mint férfi, mint nő, valahogy még jobban ki-domborodott, de az is, hogy ez működhet szépen, csak össze kell hangolni.

Aztán megérkezett a negyedik gyermekünk, és észre se vettük, hogy miközben éljük a hétköznapokat, neveljük a

gyerekeinket, nem tudunk semmit a másiktól... Egyszer mentünk valahová, és akkor az én kedvenc férjem megkérdezte tőlem az autóban, hogy – Zsuzsi, te mire vágysz? És nem tudtam válaszolni. Azt mondtam, mindenem megvan. Megvan a férjem, a gyönyörű gyerekeim, mintha más nem is létezne. Akkor még nem is értettem, hogy ő ezt miért kérdezi. Hihetetlenül beszűkültem. A házasság dinamikáján belül az egyik fél beszűkültsége sok-sok eltávolodásra adhat okot, ha nem figyel oda rá a másik. Ezt mi elrontottuk. Ez az eltávolodás aztán olyan méretűvé vált, hogy megdöbbenett: a saját barátnőim többet tudnak rólam, mint a férjem. Ők vannak képbén, hogy engem mi mozgat, mire vágyom, mi fáj. Ez volt az egyik, ami nagy seb lett kettőnk kapcsolatában. A másik az, hogy mikor az ember krízishelyzetbe kerül, például meghal valakinek az édesanyja, vagy bármi tragédia történik a családban, akkor még jobban kidomborodik az, hogy bennem lakik egy megsebzett gyermek is, és ennek a fájdalma, ennek a megélése kihat a másikkal való viszonyra és a gyerekeve-

lésre is. Ezt akkor még nem láttam. Most, húsz év távlatában ezt fontosnak tartom.

A beszűkülés és rá a krízishelyzet nagyon-nagyon ijesztő volt. Akkor már annyira eltávolodtunk egymástól, hogy hirtelen nem találtunk fogódzót, amibe kapaszkodjunk. Nyilván fontosak a baráti kapcsolatok meg a közösség, de ilyenekkel nem lehet a házasságban lévő hiányokat pótolni. Fájdalmas volt a bezárkózottságunk. Nem beszélünk meg egymással dolgokat, hanem magunkban tartottuk, vagy kifelé osztottuk meg. Ez nagyon súlyos hiba volt. Kifelé kerestük az intim forrást. A barátnőmmel, szülemmel beszélgettem a dolgaimról. Ezt utána konkrétan meg kellett gyónnom és bocsánatot kellett kérnem Zsolttól, hogy kitálaltam a kettőnk kapcsolatát, ami senkire nem tartozott, csak ránk.

Szintén az eltávolodást erősítette, hogy ebben a beszűkült állapotban én családayaként folyamatosan a kicsi gyerekekkel voltam. Egyik este már nagyon vártam Zsoltot, hogy végre hazaérjen és beszélgessek vele, végre egy felnőtt emberrel! Amikor megjött, hulla fáradt volt. Elkezdtem mesélni a napi dolgokat, apró-cseprő eseményeket, mert annyira szerettem volna ezeket elmondani. Kezdve attól, hogy mennyibe kerül a pelenka, hogy az egyik gyerek mit tud és a másik mit nem, milyen örömteli és milyen nehéz dolgok történtek. Zsolt – későbbi bevallása szerint – akkor azt gondolta, hogy jobb, ha őszintén beszél. Ezt mondta: – Ne haragudj, de engem ez nem érdekel.

Akkor nagyon megrendültem. Ha őt ez nem érdekli, akkor mi érdekli? Mi az még, amit én meg tudok vele osztani?

Ez a beszűkültség mellett egy mély bezárkózást hozott. Később értette meg, hogy ezért nem mondok el, nem beszél meg dolgokat vele, és ezért keresek mást, aki meghallgat. Ezek így együtt annyi stigmát hoztak a kapcsolatunkba, amik elkezdtek vérezni, és végül a szívünkig értek. Ezért történhetett meg az a folyamat, hogy Zsolt teljesen eltávolodott tőlem, és máshol keresett intimitást. Elsősorban nem szexuális értelemben, legalábbis kezdetben nem, hanem egyszer csak elkezdett beszélgetni valakivel nem felszín kapargató dolgokról,

hanem a mélyét érintő témákról. Ez a vágy bennem is ott volt, de nem tudtam, hogyan csináljam jól. Csak arra emlékeztem mindig, hogy „ez engem nem érdekel!” Valahogy ez a mondat olyan erősen belém égett, hogy nem tudtam ezen túllépni. Ha valami nagy öröm ért, azt sem tudtam elmondani, mert félttem az elutasítástól. Megláttam, hogy az én identitásom, amit magamról gondolok, vagy a szeretetről, emberi kapcsolatokról, házasságról, az nagyon attól függ, ami vele kapcsolatban történik velem. Minden hozzá kötött. Nagyon fájdalmas volt, hogy másba lett szerelmes. Éreztem, hogy elveszítem őt. És ha az embernek még a négy gyermek sem kapocs, akkor valamit nagyon elrontottunk.

A hihetetlen fájdalom mellett, mikor ez így kiderült, volt bennem egy izonyat erős naivitás, azt reméltem rettegve,

hogy nem feküdt le vele... Persze, hogy lefeküdt vele. Amikor a lélek mozdul, akkor már megy utána a test is, ennek az egységét nem lehet megbontani. A másik pedig az: Te jó ég, ennyire fügökök tőle?! Izgalmas kérdés, hogy hol van az én szabadságom. Kettőnk között én hol veszem el? Teljesen megingott az identitásom, minden, amit gondoltam magamról, a világról, emberi kapcsolatokról, akkor ennek a fájdalmában jött a kérdés, hogy ki vagyok én? Mire vagyok jó? Eddig azt gondoltam, hogy rendkívüli vagyok, egyedi, egyszeri,

...amit mondunk és vallunk, hogy a házasság szentségi kapcsolat, az ott valóssággá vált. Hús-vér valóság-gá, hogy nem csak kettőnkön múlik.

megismételhetetlen, és a férjem erre eddig azt mondta, hogy IGEN! Most pedig kiderül, hogy NEM. Ennek a folyamatnak a legsötétebb pontján jött egy isteni hang: Én így is szeretlek, nekem így is jó vagy, így is szükségem van rád.

Az Oltáriszentség előtt térdelve, zokogva, sírva kaptam az Úrtól egy nagyon erős „IGEN”-t a létemre. Arra tanított meg az Úristen, hogy amikor a másik ember, akár a férjem is, nem tart értékesnek, Ő akkor is annak tart.

Ha ez viszont így van, akkor nézzük csak meg, hogy ki is vagyok én, és mik az én értékeim. Konkrétan megkerestem gyerekkori barátaimat is, hogy milyennek emlékeznek rám és most így felnőttként milyennek látnak. Ez rengeteg kincset adott. És az volt a jó benne, hogy ennek realitása volt. Ez volt az egyik. A másik, hogy a testvéreimet

is megkérdeztem, nem csak a barátomat. Onnan is kaptam néhány nagyon erős inspirációt. Láttam, hogy tényleg van egy csomó jó adottságom. Felszabadító volt, hogy fityiszt tudtam mutatni arra a gondolatra, hogy a férjemnek nem kellett és megcsalt.

Sokat jelentett még, hogy az Úristen arra is rávezetett, hogy én a férjemet olyan piedesztálra emeltem, ahol neki nem volt helye. Betoltam őt az Úristen helyére. Eltolódott bennem ez nagyon. Tény, hogy ha valaki szerelemből házasodik és nagyon kötődik a másikhoz, az nagyon meghatározza az identitását, hogy mit gondol a világról, szeretetről, szeretetkapcsolatról, de mégsem ez az elsődleges, amire támaszkodnunk kell.

Aztán jöttek azok a dolgok is, hogy mik az én gyengéim. Hát ezek nagyon kellemetlen találkozások voltak önmagammal, de mégis nagyon termékenyek. Világéletemben azt tanultam a Szentírásból, hogy szeresd felebarátodat, mint önmagadat. Az rendben van, hogy a felebarátomat szeretem, az nagyjából megy, de önmagammat nem feltétlenül. Amikor megláttam a magam árnyékait, nehéz volt elfogadni. Az a kép jött megint, hogy ha az Úristen elfogadja, akkor most mit problémázok. A javamra válhat, hogy az árnyékaim megjelennek, vagy legalábbis jobban tudom, hogy mi várható a részemről és mi nem.

Ennek az élménye olyan erős volt, hogy azt tudtam mondani magamnak

– és ebből épültem föl – hogy, ha én az Úristen szemében ilyen érték vagyok, ha ennyire szerethető vagyok, akkor nekem nem kell elhinnem, hogy senki vagyok, nem kell elhinnem, hogy nem vagyok rendkívüli, egyedi vagy egyszeri. Az ember arra vágyik, hogy az identitása rendben legyen. Nekem ez Istenben források. A házasságban is megmarad az, hogy a kapcsolat az Istenre épül, az Ő szeretetére és nem a másikéra. Így sikerült kicsit megbocsájtani magamnak, hogy a dolog idáig fajult. Nekem minden haragom és fájdalmam iszonyúan elnyomódott abban, hogy nagy bűntudatom volt amiatt, hogy hagytam ezt ideáig fajlani. Miért nem mentem utána? Miért nem kérdeztem, mi van vele? Ha én nem beszélek magamról, miért nem beszéltem őt? Ez pofonegyszerű. És nagyon bántott. Megértettem, hogy kettőnk felelőssége az, hogy ő ideáig jutott, erről én is tehetek. Akkor is, ha ez megcincálta az identitásomat, kicsit megszaggatta a házasságunkat, és feltépett sok sebet, akkor is benne van az én felelősségem.

A Jóisten hihetetlen elfogadó szeretete olyan mélyreható volt, hogy el tudtam határozni, hogy elengedem. Nagyon szeretem őt, vissza akarom kapni minden erőmmel, de nem minden áron. Bizonyos határokat sikerült meghúzni felé. Ki tudtam mondani: vagy befejezed, vagy vége. Mert ezzel a fájdalommal így is nehéz együtt élni, de nem is tudok. Már kettőn áll a vásár. Akkor rávilágított, hogy ez sokkal több, mint lelki eltávolodás. Ő iszonyú szerelmes, ezzel a nővel többször lefeküdt. Máig emlékszem, ahogy ültem az ágyon és

kiment belőlem minden erő. Ennek a fájdalmában is ránéztem és azt mondtam: „Tudod, ez kimondhatatlanul fáj, de mégis szeretlek.” Hogy ezt ki tudtam mondani, az nagyon nagy ajándék volt! Én ragaszkodom hozzá. A házassági hűségesküm, amit kezemet a keresztre téve kimondtam, az él!

Ki tudtam mondani, hogy akkor is szeretlek. Sőt, én kívánlak is fizikailag, ennek ellenére. Nagyon megrendítő volt a reakciója. Azzal kezdte, hogy elküldhetem őt bárhova, ő elköltözik, mert szégyelli magát és tudja, hogy ez az egész nincs rendben, de így érez. Emlékszem, utána kimentem, mert elviselhetetlen volt a légkör. Egy nagy sírás után megkönnyebbülve odaléptem és megöleltem. Jól megszorított, és akkor éreztem, hogy amit mondunk és vallunk, hogy a házasság szentségi kapcsolat, az ott valósággá vált. Hús-vér valósággá, hogy nem csak kettőnkön múlik. Nem voltunk magunkra hagyva. Szentségi házasságkötés, amikor bemegyünk a templomba és igent mondunk egymásnak, az azt is jelenti, hogy az Úristent meghívjuk, és ez egy hihetetlen erőforrás. Hogy amikor nagy a baj, és látszólag minden összeomlik, akkor sem önerőből kell megoldani. Ezt abban a pillanatban nagyon erősen megéreztem.

Hogy lehet ilyet túlélni egy ilyen csalódást, hogyan lehet nem beleroppanni? Az Úristen – ha meghívjuk a kapcsolatunkba – azt komolyan veszi. Igen, úgy kiszaladt belőlem az erő, úgy éreztem, most meghalok. Olyan üres voltam belül, olyan értéktelen, mint egy kristály pohár, amit levernek az asztalról, és darabjaira törnek. De az Úristen a kezébe

veszi és összeilleszti, sőt a kristály darabjain megcsillan a fény, és egész más megvilágításba kerül maga a kristály pohár. Az Úristen kegyelme ott volt. Semmi más. Nincs emberi praktika. Ott nincs.

Hívó közegben nem szoktunk arról beszélni, hogy vannak az életünkben krízisek, amikor egészséggel megfordul a fejünkben, hogy jobb lenne meghalni. Ez akár szuicid gondolatokig is mehet. Velem is ez volt, de azonnal el is vette az Úr ezeket. Azt gondolom, ezt annak köszönhetem végtelen irgalmán túl, hogy mi ketten az oltár elé úgy térdeltünk oda, hogy „gyere, Uram, mi egyedül gyengék vagyunk!” Ő ezt tényleg komolyan veszi!

Aztán jött a nagyon nehéz folyamat, amíg el tudott köszönni a nőtől. Nagyon kemény, keserves szakasz volt, tele fájdalommal, de rengeteg dologra megtanított. Arra, hogy a házasság miről szól, és miről nem. Általában van egy képünk erről, amely nem mindig felel meg a valóságnak. A házasságban azzal együtt, hogy ketten egy testté leszünk, mégis megmaradunk önálló egyének. Az Úristen irántam való nagy szeretete volt az, amiből én föl tudtam épülni, s hogy nem rokkantam bele. Kettőnk kapcsolatából pedig azt tanultam meg, hogy nincs olyan helyzet, amire ne volna orvosság. A megbocsátás mint tény és lehetőség nagyon erősen összekapcsolódott bennem a Golgotával. Ebben az időszakban szerettem meg a kereszttut mint liturgiát. Amikor naponta megéletem, hogy a férjem egy másik nőbe szerelmes, még mindig nem szakított vele, még mindig együtt vannak, de én is itt vagyok, és hiába mondom, hogy legyen

vége, egyszerűen képtelen elszakadni. Nagyon hasonlóan éreztem magam ahhoz a Krisztushoz, aki a keresztet hordozza. Aki megkapja a gondolatok fájdmájából a töviskoronát, akit megfeszít a tehetetlenség. Ez a kitárt kar, ami jelenthet egy ölelést, de egy tehetetlenséget is. A mozdulatlanságát, hogy én nem bírok kijönni ebből egyedül. Ez annyira közel vont az Úr Jézushoz, hogy nagyon erős forrást találtam benne. Azt mondtam, oké, de a Golgota után jön a föltámadás. És ezt mélyen megéltem.

Nagyon féltem megkeresni, hogy mi és mennyi a férjem felelőssége. Sok mindennel úgy vagyunk, hogy leöntjük kicsit egyfajta keresztény szósszal, elmaszatojuk, nem veszünk tudomást róla. Vannak bennünk dolgok, amelyekről tudunk, hogy ott van a másikban és bennem is. Ezek nem mindig rózsások. Lassan kezdett kiviláglani, melyek voltak azok a hiányok, amelyek a férjemet ide sodorták, és melyek voltak azok a sebei, amelyek nem nyertek orvosságot, és folyamatosan bántották őt. Ő emberi módon keresett megoldást. Ennek megértése és elfogadása vezetett oda, hogy ha az Úr Jézus meghalt érte a kereszten, föltámadt érte, akkor én őt nem ítélem meg, nem lehetek a Pilátusa. Az egész Pilátus szerepből úgy sikerült kilépni, hogy megláttam az ő emberi sebzettségét, és megláttam benne azt a Krisztust, aki ugyanúgy cipeli a keresztet, csak lehet, hogy még több sebe van, mint nekem. Ja, és a sebek egy jó részét még nem is ismertem, csak kezdtem feltérképezni. Valahogy ez az Úristenhez való odaforulás ez nagyon-nagyon, olyan szívből jövő kiáltás volt, mint az Ószövetségben

a hegyen, amikor valaki kitárt karokkal imádkozik, és nem bírja letenni a karját, akkor sem, ha begöröcsöl. De mégis, ez egy nagyon erős adó folyamat. Azt gondoltam, hogy ha az Úristen meg tudott nekem bocsátani, akkor miért ne tudna Zsoltnak is. És ha Ő megbocsátja, akkor én miért ne tudnám? Valahogy így indultam el a megbocsátás útján, ezek a gondolatok segítettek. Nyilván ezek időben elhúzódó felismerések voltak.

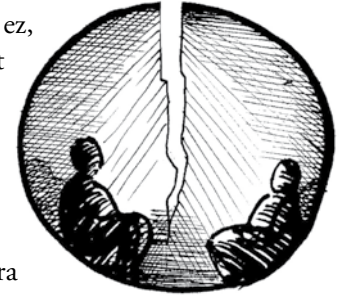
Még egy dolgot nagyon szeretnék megosztani. Én magam, keresztény mivoltomban egyszerűen nem bírtam haragudni. Rengeteg „okos” tanácsot kaptam: „Csald meg te is!”, „Hagyd ott a fenébe!” Hívó emberek is mondták ezt. Úgy gondolták a hitük ellenére, hogy ez megbocsáthatatlan dolog, ami nem hozható helyre. Én pedig azt láttam meg, hogy dehogynem! Igaz, nem saját erőből, hanem azzal, hogy kőkeményen odateszem magunkat az Úr Jézus elé. Akkortájt akadtam rá a Szentlélek-rózsafüzérre. Annyira megszerettem, folyamatosan mondtam. Ültem órákig a buszon, mentem fel Győrbe Pestre egy képzésre, és mondtam. Amint a szívembe mart a fájdalom Zsolt elvesztése miatt, nyomban elkezdtem mondani. Olyan békét meg olyan erőt kaptam ebből, hogy azt el nem mondhatom.

Akkor egyszer csak kiderült, mik a hiányok, és mi a seb. Nagyon megrendítő volt. Arra ismertem rá, hogy a férjem, gyerekkorától fogva, soha, de soha nem tapasztalta meg a feltétlen szeretetet. Iszonyú volt ezt meglátni. Hogy ő ezt a keresztet cipeli egy életen át fogantatásától kezdve. Ez a felismerés azt hozta fel bennem, hogy én meg akarom neki ezt adni!

Most ebben akarok az Úristen eszköze lenni, hogy én, mint felesége azt mondom: én így is szeretlek. Nem mondom, hogy nem fájnak a történetek, de őmiatta együtt fogok tudni élni ezzel, és nagyon várom, hogy visszatérjen. A harag és a fájdalom valahogy azért ki kellett, hogy buggyanjon. Nekem az segített, hogy levelet írtam. Először annak a nőnek, aki közénk állt. Persze nem küldtem el a levelet. Viszont kiírtam magamból mindent. Ez nagy szabadságot hozott. Utána ezt a levelet odapöccintgettem a keresztfa tövébe, hogy ez most már nem az enyém, de ki kellett mondanom és ki kellett írnom, s így ráismertem sok dologra. Utána Zsoltnak is írtam. Amit még mindig nem tudtam kimondani, azt le tudtam írni. Leírtam, hogy nekem mit jelentett ez a történet, hogy milyen gondolatok és érzések vettek körül. Ezt a levelet kitétem az asztalára, és amikor láttam, hogy kézbe veszi, akkor azt mondtam, hogy nem bírtam elmondani, úgyhogy leírtam, szeretném, ha elolvasnád, és kijöttem a szobából. Máig látom az arcát, ahogy fehérre vált, mert ő nem gondolta volna, hogy ezt okozta, ő ezt nem látta. Mondtam, hogy jó, rendben van, de fontos volt nekem, hogy tudjad. Utána az a levél még ott volt napokig az asztalán, végül eltüntettem. Széttéptem és kidobtam, hogy ne kelljen már még egyszer elolvasnia. Egyszer kimondatott és többé soha. A megbocsátás útja ez: elmondjuk, átéljük, kiveszük: mit tanultunk, mit nem, de utána nem beszélünk róla. Olyan formában nem, ami tudom, hogy a másoknak fájdalom. Persze vannak helyzetek, amelyek előhosszák bennem a fájdalmat. Tudomásul veszem és elmondom neki, hogy eszembe

jutott erről ez és ez, most egy kis időt kérek. Megőrzöm magamnak ebből, ami az én dolgom, és nem hagyom, hogy benne újra előbugyogjon, mert különben nem érzi a megbocsátást. Azt mondja, hogy ez egy színjáték, úgy teszünk, mintha megbocsátottam volna, pedig nem.

Évek teltek el, és az Úristen azt mondta; figyeljetelek, bízok rátok még egy életet. Én meg fogom a fejem, hogy már végre-végre rendeződünk egy kicsit, végre nagyobb a négy gyerek, ketten vagyunk, ide megyünk, oda megyünk, élünk, visszajön az intimitás, beszélgetünk, veszekedünk egészséggel, és akkor mind e mellé „még bízok rátok egy életet”. Amikor biztos lettem benne, hogy érzékelik az ötödik gyermek a családkba, akkor fölhívtam Zsoltot. Most nem vártam vele. Jaj, nagyon óvatosan mondtam meg nehéz dolgokat. Nem érdekelt! Annyira letaglózott, fölhívtam. Egy tárgyalás közepén ült, de elmondtam neki, figyelj, kisbabát várok! Még egy gyerek jön! Teljesen kiakadt. Azt mondta: Jó, mindjárt visszahívlak. Végül ért a tárgyalás, visszahívott, és a sárga földig lehordott, hogy pont a tárgyalás közepén ezt így nagyon nem kellett volna, nem is tudott valójában jelen lenni ezek után. Mondom: Ne haragudj, de nem érdekel. Nagyon nagy tanulság volt nekem, hogy néha bizony hallgatnunk kell a zsigeri érzéseinkre. Egy schönstatti előadásban egy nagyon kedves házaspár

azt mondta, hogy „állj elő, akár alkalmas, akár alkalmatlan”. Hát én rettegtem a mondattól is, nemhogy még meg is éljem! De valahogy ez itt most nem volt kérdés. Nagyon jól tettem. Éreztem, hogy rögtön eloszlik a teher. Mondtam is Zsoltnak, hogy igen, én vagyok terhes, de közteherviselés van a házasságban!

Hogy mennyire gyógyított ezen a kisgyereken keresztül az Úr, az egy csoda! Meglátni, hogy az apaság mögött ott a másik egyénisége, sebzettsége, és a gyógyulása hogyan zajlik, mert zajlik, az is egy csoda volt! Egész másként élünk meg ennek a gyerekeknek az érkezését. Azt gondolom, hogy itt az életkor is már sokat számított, de az is, hogy túl voltunk egy kemény krízisen. Mindegyik gyerekemet császárral szültem, ezért is ijedtem meg, mert még egy kenguruzsebet nyitnak rajtam, ami azért mégiscsak egy műtét, és sajnos minden esetben volt valami probléma. Félttem, hogy ezen a műtéten vajon még mi lesz. Hát lett is esemény. Eltűnt előlem a világ. Már megszületett a pici, de a műtőasztalon elhomályosult minden, kezdett csökkenni a szívhangom, azt még hallottam, hogy: „Hajajajaj...” Ebben a hirtelen

jött elköszönőfélben kihallottam az Úr hangját: „Veled vagyok, ne félj Zsuzsi!” Talán csak azért történt ez, hogy ezt a mondatot meghalljam. Utána minden rendbe jött, lezárták a műtéti eseményt. Zsolt ott volt, és látta, mi történik. Annak az élménye, hogy elveszíthet, olyan erősen hatott rá, hogy ez megint meghatározta a házasságunkban kettőnk egymáshoz való kapcsolódását. Úgy látszik, amíg nem nő be a fejünk lágya, addig néha emlékeztet bennünket az Úr arra, hogy nem természetes az, hogy ott van a másik. Mert ő ajándék.

A hirtelen ijedtségben előjött Zsolt élethez való kapcsolata is, és ekkor megértettem, milyen nagyon megsebzett. Nagyon ingoványos és bizonytalan. Önmagában az, hogy élhet, hogy erre lehetősége van, és hogy túlél sok dolgot, az nagyon ott volt. Viszont ahogy örvendett ennek a kis életnek, az megint egy tanulmány! Ilyen önfeledten még egyik gyerekünknek sem örült, ilyen önfeledten még egyik gyerekünket se gondozta, ilyen szeretettel és ilyen elfogadással. Ő rossz alvó, ezért az éjszakázás nagyon nehéz volt azelőtt. Most is felébredt, ha sírt a kisbaba, de soha nem panaszkodott. A többi gyereknél azért elhagyta egy-egy ilyen fájó kiáltás: „Jaj, már megint nem aludtunk!”, „Inkább külön szobában alszom.” Ez most nem történt meg. Velem maradt a nehézségben, hogy néha virrasztunk a kicsi gyerek mellett. Ettől kezdve a többi gyerekre is másként tekintett, másként beszélt velük, másként foglalkozott velük, ez is egy csoda volt.

Most, amikor a huszonötödik házassági évfordulónkat ünnepeltük, volt lehetőségünk kettesben elutazni Rómába.

Véletlenül betértünk egy templomba, ahol éppen szentségimádás volt. Tudtam, hogy a férjem Istenképe is nagyon sebzett. A szüleihez fűződő viszonya nagyon megrángatta a személyes Istenkapcsolatát, és a Szűzanyával való kapcsolatát is. Mégis ott volt velem, és egy olyan jó kis szentségimádáson voltunk ott ketten, csendben. Kukkot se értettünk, de az Úr ugyanazt mondta mind a kettőnknek: „Örülök, hogy itt vagytok!” Ez nagy ajándék volt.

A gyerekekről is érdemes gondolkodni, mert a négy nagyobb már megélte ezt a krízist. Az első és legfontosabb, hogy a gyerek azt gondolja, ha valami baj van a szülei között, azért ő a felelős. Föltűnik neki, hogy valami nem stimmel, s akkor elkezd magát kivesézni, hogy mi lehet a baj. Akkor őszintén és hitelesen meg kell mondani neki, hogy bocs, ez nem neked szólt. Mi kettőnknek van nehézségünk. Ezzel neked nincs dolgod. Ez ki legyen mondva, életkorának megfelelően megértette vele, hogy ami kettőnk között van, apa és anya között zajlik, az nem az ő felelőssége. Ha nagyon csúnyán szólok vagy türelmetlen vagyok veled, az nem azt jelenti, hogy nem szeretlek téged, és nem fogadlak el, hanem hogy valami nehézség annyira rám ült, hogy képtelen vagyok belőle kimászni. Mentésíteni kell attól, ami nem őt érinti. Ez az egyik. Másik, hogy jobb pillanataimban, amikor éppen egy icipici erőm van, akkor az ő szeretetnyelvén kicsit megtölteni a tankot. Ez lehet, hogy csak egy érintés, egy hangszín vagy egy sütizés a gyerekkel, vagy csak egy közös festegetés, de az én szeretetemet ugyanúgy áradjon feléjük. Nekem egyik gyerekem sem tudja azt,

hogy mi történt kettőnk között, nem tudják, hogy megcsalt. Én az ő apaképüket nem akarom lerombolni. Nem is fogom. Ezzel őket is megvédem. Kicsit egy ilyen anyai védős szerep is bekerül a fókuszba.

Tehát nem tartozik minden a gyerekekre. Az nem baj, ha látják, hogy van valami konfliktus, van feszültség. Látják is. Ki lehet mondani és ki is kell: „Igen, most egy kicsit nem vagyunk rendben apával, de ezzel neked nincs dolgod!” Rögtön ott van ilyenkor bennük a kérdés: „Most el fogtok válni?” Ha valaki tényleg hiszi, hogy az ő házasságában az Úristen is jelen van, akkor a Rá való tekintettel azt mondhatjuk, hogy: „Nem. Nem fogunk elválni. Most nagyon nehéz nekünk együtt lenni, de nem fogunk elválni.” Nem hazugság ez, ha tényleg hiszem, hogy ez nem is rajtam múlik. Ha két emberen múlna, akkor simán mondhatnám, hogy hát, lehetséges. De mivel ott van „a harmadik fél”, ezért mondhatom azt, hogy nem. Ki is lehet használni erre, hogy kettőnk dialógusában valaminek a fültanúja lesz egy kamasz, 15-16 évesen, akkor abból, ami őt érinti, azt mondani fogja: „Anyá, ez most olyan furcsa volt, ezt most miért mondta az apa?” Akkor megint csak annyit mondani: „Hát, itt most van köztünk egy kis feszültség, nehézség, nem, nem kicsi, igazából nagy, de ne aggódj, ezzel neked nincs dolgod.” Nem hülye a gyerek, látja, hogy baj van. Azonnal menteni, menteni, hogy neki ezzel nincs dolga. Le kell venni róla a felelősséget, és csak annyira engedni be, amennyire szükséges. Úgy is kérdezni fog. Akkor nem kell feltétlenül kitalálni, hogy mit csináltam rosszul én vagy a má-

sik. Hanem azt mondani, hogy: „Nézd, vannak nehézségek az életben.” Egy ilyen mondat, azt gondolom, elég. Az apaképét, adott esetben az anyaképét megvédeni, ez az elsődleges.

Amit még el kell mondani, és ez gyönyörű tapasztalat, hogy még ennek a krízisnek is vannak gyümölcsei. Ahol az Úr működik, ott minden termékenyvé válik. Megtaláltak olyan emberek, akik hasonló nehézségben voltak vagy vannak. Most például van két feleség, az egyiknél öt, a másiknál hat gyerek, ahol a férfi elköltözött otthonról. Egyikük azóta már visszajött. Volt, aki a beszélgetések hatására változott is, és túl is élte a krízist. Keservesen nehéz, amikor várunk a másokra, hogy visszatérjen, és küzdünk önmagunkkal, vajon vagyunk-e olyan értékesek, hogy a másik ezt megtegye. Ez van mindig a középpontban, és nagyon jó, hogy erre azt tudom mondani, hogy igen. Ha más nem, akkor arra tudok hivatkozni, hogy

És Isten megalkotta a házasság szentségét...!

Milyen érzem és átérzem, hogy az, hogy Isten megalkotta a házasság szentségét, mennyire az értünk való szeretetéből fakad. Amit ő kitálalt, az tökéletes, hatalmas ajándék. És nem azért adott hozzá szabályokat, mert ezzel minket korlátozni akar, pont ellenkezőleg. Így lesz teljes a szabadságunk. Csakis akkor vagyok képesek mindent

megkérdezem: „Hány gyereket nevelsz? És mindegyiket továbbra is szeretted – látod, mennyi erő van benned annak ellenére, hogy ilyen erőtlenségben kell élned?” A másik dolog, ami még nagyon nehéz szakasza ennek a dolognak, amikor a másik visszatér. Ugyanis vissza kell épülnie a bizalomnak, és ez nagyon nehéz. Merthogy mindig ott van a patás a haszontalan ötleteivel: „Ennek akarod elmondani ezt a te legbelsőbb gondolatodat, érzésedet, aki...?” Ennek a kísértése mindig ott van, ezen átlépni nem könnyű. Sokszor pont ez a nehezebb szakasz, amikor a másik visszatér. Oké, most itt van, de akkor most hogyan csináljam jól? A házasság rendbetételét mind a két félnek akarni kell. Van, amikor a másik nem akarja, de azért meg lehet imádkozni, hogy akarja már! Mert egyrészt nem bírom, másrészt tisztelettel megkérhetjük az Úr Jézust, hogy mutassa már meg mindenhatóságát, és lehessen erősebb a hitem! Hisz ez Neki is fontos.

megtenni a házasságomért, ha tudom, hogy nincs „kiút”, a válasz nem opció. Ha hagyok teret a válasz lehetőségének, akkor már azon gondolkodom, hogy mikortól „jogos”.

Mindezt én is megtapasztaltam a kapcsolatunknak egy válságos időszakában, amikor működtünk ugyan, mert a mókuserék nem állt meg körülöttünk,

de meghittséget nem sokat lehetett fedezni kettőnk között. Részemről elég sok volt a beszólás, a kritika a párom felé kimondva is, belül pedig még rosszabb volt a helyzet. Nem tudtam sem őt, sem a hibáit elfogadni. Nagyon hirtelen, számomra is váratlanul döbentett rá Isten, hogy lelkileg Robi nagyon mélyen van. Először nagyon megijedtem, elkezdtem aggódni érte. Másodszor rettenetesen elszégyelltem magam, hogy erről én tehetek. Ahelyett, hogy segíteném őt jobbra lenni, évek óta energiavámpírként és az állandó elégedetlenség sárkányaként vagyok mellette, semmi pozitívumot nem kap tőlem. Egyik pillanatról a másikra értetem meg, mit jelent az évek óta hallott mondat, miszerint mi azért vagyunk, hogy megmutassuk egymásnak, hogyan szeret minket a Jóisten.

Tilmann atya is azt mondja: a házasságban gyógyulunk. Ez nem sikerülhet, ha mindig csak kritizálom a másikat, ezzel csak újabb sebeket osztok. A teljes elfogadás a gyógyulás útja, annak ellenére vagy azzal együtt, hogy jobban ismerem a hibáit, mint bárki más. És persze, hogy nem tökéletes (miért, én az vagyok?), van hova fejlődni apaként. És lehet, hogy nekem könnyebb érzékeléskapcsolatban lennem a gyerekekkel, de feleannyira sem vagyok jó társa. El kellett kezdenem tudatosan keresni a jót benne, és ezt ki is mondani neki, éreztetni vele. És gőzerővel elkezdtem imádkozni is érte.

Erre csak ráerősített, amit nemrég hallottam, hogy a gyerekeknek elsősorban nem arra van szükségük, hogy anyától és apától egyenként érezzék a feljűk áramló szeretetét. A fészkek melegét az adja nekik, ha szüleik szeretetét érzik

egymás iránt, az ő szerelmük a biztonság számukra. Ez az, amit elvesz a válás.

Nemrég nagylányunk megkérdezte tőlem: Anya, szerinted nektek mitől jó a házasságotok? Nem tudtam azt felelni, hogy ezt meg ezt, ilyen meg olyan jól csináltuk. Csak annyit válaszoltam: Minden kegyelem! Hisz voltunk olyan mélyen, hogy csak az esküm és a házasság felbonthatatlanságába vetett akaratom és hitem miatt nem került komolyan szóba a válás (de a fejemben már így is megfordult). Sokszor kérdeztem meg magamtól, hogy a végén minket mi tartott össze, miért tudom ma azt kimondani, hogy jó a házasságunk, és nagyon szeretek házasságban élni. Egy válaszom van erre. Még fiatal házások voltunk, amikor a férjem elmesélte, hogy ő három dologért imádkozik minden nap(!): Az egyik az volt, hogy legyen jó a házasságunk. És ezt hosszú időn keresztül tette, a szívében a legőszintébb vággyal. A mi házasságunk az Ő segítségével javult meg, és Tőle, Vele jó. Ezt a kegyelmet pedig mindenki „le hívhatja”, Jézus boldogan adja!

Tökéletlenek

Együtt kell élnem a házastársam és a saját tökéletlenségemmel. Ehhez az életfeladathoz a Schönstatt lelki-sége által a Mennyei Atya bőséges segítségével, támponttal lát el minket.

Tilmann atya legfőbb üzenete (a kora előre haladtával egyre markánsabban) ez volt: Isten irgalmas. Ezt a fő tapasztalatot adjuk át egymásnak a házasság szentségében, és ehhez kapunk elég kegyelmet és erőt a szentségben.

A gyermekeink nevelése kötelességünk, de komoly felismerés volt részemről, amikor rájöttem, hogy a házastársamat nem kell nevelnem, sőt nem is szabad. Az ő nevelése gyermekkorában a szülői feladata volt, jelenleg pedig felnőtt emberként a saját feladata. Ez egyrészt felszabadító számomra, másrészt a feladat megváltozik: az általam kiküszöbölendő, hibának érzékelt szokásait nem megváltoztatnom kell, hanem nagylelkűen elfogadni.

Például gyermekeinket türelemmel és türelmetlenül nevelem, hogy a lámpát lekapcsoljuk magunk után, a szekrényajtókat becsukjuk, ha kinyitottuk, a fiókokat betoljuk, ha egyszer kihúztuk. Ez a szabály mindenkire érvényes itthon, kivéve az Édesapát, mert neki szabad nyitva hagyni!

Janikovszky Éva egyik gyermekkönyvében, a *Ha én felnőtt volnék* címűben olvassuk, hogy ha én felnőtt leszek és apuka leszek, a családból én lépek a legmélyebb pocsolóba, mert én vagyok az apukájuk! Ez jutott erről eszembe.

Igen, én a feleség, belülről a szívemben megengedhetem neki, hogy „neveletlen” legyen. Neki szabad!

Ezt a feladatot nem lehet kizárólag önfegyelemből igazán jól elvégezni. Ezt a munkát belül, a szívben kell elvégezni: nem engedek meg magamnak negatív gondolatot a házastársammal kapcsolatban. Nem hergelem magam az ő tökéletlenségein, mert az elfojtott méreg előbb-utóbb előbukik, kitör, mégpedig általában a legrosszabb pillanatban, hanem igyekszem Isten eszközeként szeretettel és irgalommal tekinteni rá. Ez nem könnyű feladat, de erre javasolta Kentenich atya az üdvözlést, amelyet magunkban, vagy kedvesen hangosan is lehet mondani a társunknak: „Élet-szentségem eszköze, üdvözlégy!”

Ilyenkor eszembe jut az is, hogy a férjemnek is van bőven mit tolerálni bennem. Például, hogy nem szeretek autót tankolni. Ő ezt minden rosszalás nélkül, nagylelkűen elfogadja, és az én kocsimat is megtankolja. A szervizbe járásról még nem is beszélve...

A hab a tortán pedig az, hogy amióta férjem érzékeli az én nagylelkűségemet, azt, hogy még önsajnáló sóhaj sem hagyja el a száját, amikor becsukom utána a szekrényajtókat, azóta nagyon figyel, és nagyon sok szekrényajtót becsuk maga után.

„A jól dolgozót nem felejtí el a Munkaadója”

(Teréz anya után szabadon)

Már 17 éve dolgoztam egy márkaszervizben. Szakmailag, felszereltségben az ország egyik legjobb autószerelő műhelye. Rendszeres továbbképzések, 21. századi munkakörnyezet.

De évek óta szenvedtem ott. Általában az aránytalanul bonyolult és kis pénzzel járó feladatokat rám hagyták, napokig kínlódtam egy-egy problémával egyedül, míg mások az egyszerű és könnyű feladatokkal hamar végeztek, sokat kerestek. A főnökök gyorsan váltották egymást, és folyamatosan hibát kerestek bennem. Azt éreztem, hogy nem hálásak a munkámért, nem becsülnék meg, hanem inkább „örüljek, hogy ott lehetek”. Ha konfliktusra került a sor, a többiek nem mertek szólni (csak a főnök háta mögött ment a szájkarate), egyedül én emeltem fel a hangom, ezért rendszerint én lettem a fekete bárány. Sokszor már vasárnap délután rám ült a másnap kezdődő feszültség. „Minden nap egy háború” – ez volt a mottóm. Ráadásul a munkahelyem egy órára volt az otthonunktól, s nemegyszer az esti dugóban másfél óráig is eltartott, míg hazáért. Rengeteg időt és pénzt vitt el a napi ingázás. Hogy a fizetésemet kiegészítsem, esténként plusz munkákat vállaltam otthon. Sokszor, amint hazaérkeztem a munkából, pár perc múlva mentem is ki a garázsba.

Feleségemmel és a gyerekekkel nem tudtam elég (minőségi) időt tölteni.

Éreztem, hogy ez nincs jól így, de nem mertem váltani. Miből fogom eltartani a családomat, a gyermekeinket? Úgy éreztem, szükség van a biztos rosszra. Van-e egyáltalán olyan hely, ahol ugyanilyen magas színvonalúak a körülmények, tanulhatok, de a légkör is jó? Eleinte passzívan, aztán aktívan kerestem más helyet, de nem találtam jobbat.

A helyzet évről-évre rosszabb lett, és a munkahely egyet jelentett a feszültséggel. Szeretek dolgozni, szeretem a munkámat, szakmámat, szeretem a kihívásokat, de ezen a helyen mindez csak frusztrációt és rossz érzéseket okozott.

Sokáig minden maradt a régiben, nem mertem váltani. Egy idő után a folyamatos feszültségnek már a fizikai jelei is megjelentek rajtam.

Elkezdünk feleségemmel egy soka-dik kilencedet, amellet, hogy évek óta jó munkahelyért imádkoztunk. Imaéletem új szintekre lépett. Az idő telt.

Véletlenek során egy ragyogó álláslehetőség pottyant az ölembre: az interjúm

kölcsönösen szimpatikusak voltunk leendő főnökömmel. Még aznap elvittem a feleségemet oda, és mindkettőnknek nagyon tetszett az, amit ott láttunk. Új távlatok (ugyan több elektronika, mint amit addig használtam, de beletanulhatok), normális fizetés és legfőképpen családi légkör!

Hálát éreztünk: végre itt a változás szele!

Felgyorsultak az események: az addigi munkahelyemtől elbúcsúztam, meglepően könnyen elengedtek, nem küzdöttem értem. Ez eléggé rossz szul esett.

Elkezdtem reményekkel telve dolgozni az új helyen. Sajnos már az első pillanatban kiderült, hogy semmi sem úgy van, mint ahogy megbeszéltük. A jó légkörnek nyoma sem volt: megalázó megjegyzések és ugráltatás, rosszabb körülmények, kevesebb szerszám, mint az otthoni garázsban, és folyamatos trágár beszéd.

Schönstattban azt tanultuk, hogy ahogy a kisgyerek bátran leugrik a mászókaról apja karjaiba, úgy kell nekünk is gyermeki bizalommal leugranunk a saját mászókáinkról Isten karjaiba. Elrugaskodtam én, de a távolságot túl nagynak éreztem. A régi munkahelyemre már nem akartam visszamenni, de ahova keveredtem, még sokkal rosszabb volt.

Az első három nap egy szemhunyasnyit sem tudtam aludni, enni meg pláne nem.

Az tartotta bennem a lelket, hogy a feleségemmel az ebédidőben találkozunk. Csak ültünk a kocsiban, fogtuk egymás kezét, és míg én aggodalmaskodtam, addig a feleségem biztatott, hogy a Jóisten nem engedi el a kezünket.

Azt biztosan tudtam: ez a hely, állapot semmiképp sem jó, itt nem maradhatok.

Így a negyedik nap csak felmondani mentem be.

Régi álmom volt, hogy otthon, a saját garázsom legyen a munkahelyem. Ezt a

lépést sohasem mertem meglépni. Most viszont, hogy kiléptem a biztosból és nem volt más, éreztem, hogy kaptam egy lehetőséget, egy fentről érkezett lökést a saját vállalkozás elindítására. Hiába próbált meg a Jóisten vezetni engem, nem volt elég bátorságom igent mondani,

így Ő, igaz, hogy egy nagy kanyarral, de elvezetett engem a régóta vágyott jó munkahelyre. Marketing nélkül, az ismerősök ismerősei is elkezdtek hozni az autóikat, és láss csodát: most annyi munkám van, hogy több hétre előre tudok csak időpontot adni. Reggel nyugodtan viszem a gyerekeket az iskolába, együtt kávézunk és ebédelünk a feleségemmel. Csodálatos nyugalom és béke van velünk a munkámban. Van időm végre a családomra.

A garázsban kellett pár átalakítást eszközölni, hogy alkalmas legyen műhelynek, kedves schönstatti, igaz barátom segítségével indultunk neki. Ezt szerencsére

...ahova keveredtem, még sokkal rosszabb volt. Az első három nap egy szemhunyasnyit sem tudtam aludni, enni meg pláne nem.

már korábban kis lépésekben elkezdtük, de még néha most is éjszakába nyúlóan csinósítjuk munkahelyemet a feleségemmel. Szoros egységet élünk meg. Ez még jobban összekovácsolt minket: ő az anyagbeszerzőm és a titkárnőm. Nekem megadatott az az ajándék is, hogy a titkárnőm legálisan a szerelmem, szeretőm. ☺

Isten tenyerében vagyunk: magamtól nem mertem volna önálló vállalkozásba kezdeni, de saját történetem is megta-

nított arra, hogy bátran bízzam magam teljesen az Égiekre.

Az új mottómat Teréz anyától vettem: „A jól dolgozót nem felejt el a Munkaadója.”

Jó munkahelyért imádkoztunk hosszú éveken át, és elképzelni sem tudtuk, hogy ennyire jó lesz. Nem kell szerencsétlen főnökkel küzdenem, mert a legjobb Főnököm van, a JÓISTEN.

Isten engem úgy segítjen!

Kisiskolás koromban úgy kellett megtanulni egy-egy leckét – néhány tanárom szerint –, hogy ha álmomból ébresztenek, akkor is fújjam... Így hát bevésődött egy s más, pl. az orosz himnusz eredetiben bármikor fújom. Mert fontos volt, és megkövetelték! Gimnáziumi magyartanáromnál a memoriter volt a tudás alfája és ómegája, így bemagoltam jó néhány versrészletet – mely még mostanában is áthallik olykor, elgondolkodtat, és színesbe öltözteti a szürke pillanataimat. 34 évvel ezelőtt, amikor az esküvői szertartásunkat szerveztük – úgy emlékszem, a vőlegényem ötlete volt –, kitaláltuk, hogy tanuljuk meg az eskü szövegét kívülről, és szabadon mondjuk el egymásnak Isten színe előtt. (Nem a pap után ismételve.) „Isten engem úgy segítjen... hogy téged szeretlek, szeretetből megyek hozzád feleségül, Isten rendelése szerint, ... és hogy téged el nem hagylak... semmi féle bajban, Isten engem úgy segítjen!” Belénk vésődött! Evidenciává, alapkővé,

iránytűvé formálódtak e szavak – bennünk él a tartalma! Később éveken át fiatal jegyespárokkal foglalkoztunk. Mindannyiuknak őszintén ajánlottuk, hogy tanulják meg, mert jobban elmélyül az eskü szövege, és könnyebben fognak emlékezni ígéretük alapjára. Számunkra is – a mai napig – komoly rajtkövet biztosít a szentségi házasság megéléséhez. Segít megszöni azt a láthatatlan szálát, amely összeköt bennünket. Ez a szál néha megfeszül, olykor összegubancolódik, de NEM szakad el! Hálás vagyok azért, hogy sok hasonló szállal összekötött házaspár-

ral van kapcsolatunk, szinte hálót tudunk alkotni. Nagy húzóerő! – közelről megtapasztalni más családok ötletességét, és tartalmasan megélt keresztény életét. És mankó! – amikor segíthetünk egymásnak az összegubancolt szálak felgombolyításában. Nekünk biztosan sokkal több bukdácsolás jutott volna, ha nem élvezhetnénk a közösség megtartó és minőségileg mélyítő erejét. Természetesen rengeteget kaptunk a családjainktól is. „Csak” azzal is, hogy vannak! Irányt mutatnak pusztán a létükkel. (Akár a rossz példa is lehet példa, csak jó következtetéseket kell levonnunk belőle!) Mindkettőnk családjában közös érték, hogy „nem divat a válás” – gyakorlatilag nincs is rá példa a rokonságban. Persze azért nem szeretném a tökéletesség látszatát kelteni, de a család széthullásának efféle példáját nem tapasztaltuk. Ezt mi is elszántan a gyermekeink elé éljük, és a válás, mint a probléma

Gyermekre várva

Tizenegy évet vártunk az első gyermekünk megszületésére. Így utólag már nem is érzem annyira fájdalmas emlékeknek – hisz megszülettek a gyermekeink –, de emlékszem, hogy hónapról hónapra reménykedtem abban, hogy egyszer csak várandós leszek. Majd elkeveredtem. Hol kevésbé, hol jobban.

Közben a nagycsaládban, a barátainknál sorra születtek a gyerekek. Nehéz volt teljes szívvel örülni. Megbélyegzettnek éreztem magam. Természetesen mi is kivizsgáltattuk magunkat. Hat év után ta-

megszünetetésének alternatívája, reméljük, nem szerepel majd az ő „megoldásaik” között sem! Milyen „szerencsések van egymással!” – mondták nekünk többször. Én inkább megimádkoztam vélem az összetalálkozásunkat. Serdülőként listát írtam, kiért, miért kell imádkoznom minden nap, nem szerettem volna kifelejteni senkit... Mivel őszintén vágytam egy jó társra, ezért a papírkámra azt jegyeztem fel: Ima a még ismeretlenért! Később tudtam meg, hogy leendő férjem hasonlóan imádkozott a katonaság alatt... És ez a két ima összetalálkozott! A láthatatlan szál..., melybe biztosan tudom, hogy szülői, nagyszülői fonalak is mintázódtak... Most már négyszeres szülőkként, háromszoros nagyszülőkként bizalommal igyekszünk szőni az utódaink láthatatlan, de reményeink szerint felbonthatatlan szálait... „Isten engem úgy segítjen!”

láltak nálam valami hormonális elváltozást, amire kaptam gyógyszert, de igazából nem hozott eredményt a kezelés. Arra emlékszem – akkor még a sógornőmnél laktunk Budapesten –, hogy nehezen tudtam volna elképzelni, hogy a nagyvárosban neveljünk gyerekeket. Vidéki születésű lévén nem tudtam magamban elfogadni, hogy a játszótér és a lakás a két eshetőség a gyermek mozgási igényének a kielégítésére. Sem azt, hogy babakocsival sétáltatni a rossz levegőre, zajba vigyem a csecsemőt. Számunkra nem jött szóba az

örökbefogadás lehetősége sem. Úgy nőtem fel, hogy nem voltak pici gyerekek a környezetemben. Babázós kislány sem voltam, szívesen játszottam fiúkkal. Úgy éreztem, hogy nem tudnék megbarátkozni egy idegen gyerekkel. A gyerekevelés feladatába bele kellett nőnem.

Hét év után sikerült vidéken egy öreg házat vennünk, aminek felújításába nagy lendülettel és örömmel fogtunk bele. Két év múlva már benne laktunk, pedig vezetékes víz még nem is volt bent a házban. Az önálló élet felszabadulttá tett. A következő nyáron lettem először várandós, de sajnos a baba elment. De a következő várandósságomból, házasságunk tizenegyedik évében megszületett az első gyermekünk.

Deo gratias!

A Házasság szentsége és az Oltáriszentség

(Avagy „kettőt egy csapásra”)

Sok évvel ezelőtt a templomi esküvőnkön vehettem magamhoz először Krisztus szent testét és véréit. Nagy boldogság és kegyelem volt számomra, hogy ezt a két szentséget egyszerre kaphattam meg! Az Oltáriszentség számomra összeköti Isten iránti ragaszkodásomat a férjem iránti mély szeretetével, aki már majdnem négy éve az Égi hazából segít minket, nagy családját.

A fiatal házasság éveinkre visszagondolva szintén különleges ajándékot jelentett számunkra, hogy már házasság voltunk, amikor megkaphattam a Szentlelket, és

férjem újra átélhette ezáltal velem a saját gyermekkori bérmálását. Ez érezhetően Isten akarata volt, azzal a céllal, hogy felrázzon minket.

Egy kép lebeg előttem. Lépedelünk együtt az utcán. Olyan boldognak érezzük magunkat az egymás iránti szeretettől is! De a Szentlélek kiáradása egy még magasabb rendű, kitárulkozó lelki állapot: mintha az egész világot, minden embert átölelnénk!

Ez az Istentől kapott kegyelem magával hozta a könnyek adományát is, ami a szentáldozásnál hatványozottabban je-

lentkezett. Ez az érzés azóta is jelen van, segít, erősít, pedig a hétköznapokat most

Isten jelenléte

A természetfeletti jelenlétének megtapasztalásáról az életünk fontos eseményeiben megjelenő isteni gondviselés kapcsán szoktunk beszélni, de az Eucharisztikus Kongresszusra készülve többet foglalkozunk a szentségekben jelenlévő Úr életünkben betöltött szerepével is.

Az Oltáriszentségben Jézus van jelen az óbudaári szentélyünkben, és persze minden katolikus templom tabernákulumában is. Ha a családnapokon szentégimádást tartunk, akkor személyesen is és közösségben is, a szűkebb, tágabb családdunkkal is megtapasztalhatjuk az Ő misztikus jelenlétének kegyelmeit. De nekünk, schönstattiaknak van egy sajátos utunk is megélni és beszélni arról, hogy az Oltáriszentség és a házasság szentsége között különleges kapcsolat

már férjem fizikai jelenléte nélkül kell megélnem. Az ő lelki ölelését, ragaszkodását akkor érzem leginkább, amikor a szentáldozás után imádkozom, gyakran a Szűzanyának mesélek... Itt átélhetem emberi kiszolgáltatottságomat, az isten-gyermekségemet, kaphatok vigasztaló gondolatokat, erőt, tanácsokat...

Köszönöm az Égiek gondviselő segítségét, és a földi szeretetet, amit családomtól, a közösségeinktől, a diákoktól kapok...

A hűség és szeretet mindkét szentséghez nélkülözhetetlen. Ezt a kegyelmet kívánom a továbbiakban is mindannyiunk számára imával, békével!

van. Mert a házasságunkban is megtapasztaljuk Jézus jelenlétét. Ezt a tudatot ápoljuk, izlelgetjük és élvezzük.

Tilman atya mondta, hogy milyen szép lenne, ha térdre borulva köszöntenénk a házasságunkban jelen lévő Krisztust, amikor hazaérkezünk a házastársunkhoz.

Egy schönstatti családban a férj, amikor építkeztek, a lakás közepén álló falpillérbe egy fülkét vágattott, azzal az elképzeléssel, hogy milyen jó lenne ott egy tabernákulumot kialakítani. Fölötte egy konnektort is elhelyezett, hogy legyen áram majd az örökmécseshez. Mikor utánajárt, persze kiderült, hogy azokat a feltételeket nem tudják teljesíteni, melyek az Oltáriszentség őrzéséhez szükségesek. A családottságon hamar túllépve

új ötlete támadt. Keresett egy számára kedves családi csoportképet, és azt helyezte a fülkébe. A konnektorba pedig egy olyan éjjeli irányfény lámpát vett, amin van egy kis kapcsoló. Így amikor hazaérkezik és a felesége is otthon van, felkapcsolja a mécses, és mond egy fohászt a kép előtt. Amikor pedig elmegy otthonról, vagy a felesége megy el, akkor lekapcsolja a lámpácskát, és a szerencsés hazaérkezésért imádkozik. Így sajátosan is megéli nap mint nap a házasságuk szentségének tiszteletét, és így lett a kis fülkéből mégis egyfajta „szentségház”.

A Szent Család szeretetközösségében jó látnunk, hogy Csodálatos Anyánk ellátja, védi és neveli Jézust, hűséges társával, Szent Józseffel. Ha fizikailag is látható módon meghívjuk otthonunkba Máriát (pl. háziszentély), ő segít nekünk abban, hogy a szentségek által bennünk élő Jézus növekedjen, erősödjön, és megnyilvánuljon az egyre tökéletesebb szeretetben.

Számunkra a templomi tabernákulum Jézus jelenlétének különleges misztériuma, ahol az Oltáriszentségben valóságosan jelen van a tökéletes engesztelő áldozat megváltó Krisztusa, az isteni kegyelmek kifogyhatatlan tárháza. De életünk során csak kevés idő adatik arra, hogy a templomi tabernákulum előtti imádságban érezzük, élhessük át az Ő jelenlétét.

Háromszor Csodálatos Anyánk arra tanít minket, hogy nyissuk meg a szívünket Jézus előtt. Fogadjuk be a szívünk „tabernákulumába”, hordozzuk Őt, és éljünk mindig az Ő jelenlétében. Jézus jelenléte mindig összefügg azzal, hogy békében és örömmel

tudjuk hordozni a keresztünket, és hogy készen álljunk a növekedésre, ami a kereszt-hordozásunkból fakad.

Az igazi engesztelés ez: a bennünk lévő Krisztus jelenlétében élni. Figyel-münkkel feléje fordulunk, mi az, ami számára öröm, vagy szomorúság. Szep-lőtelen Édesanyja szavai a kánai me-nyegzőn hozzánk is szólnak: Tegyétek, amit mond!

Ő általa lesz jobb és szebb az életünk, és annyira tudunk jelen lenni mások életében is, amennyire Jézus jelenlétében élünk. Ez az igazság nem csak öröm és tisztesség, de nagy felelősség is, mert akárhova nézünk, láthatjuk, hogy a világ mindenütt sóvárogva várja Isten jelenlétének tanúit.

Kentenich atya így ír ezzel kapcsolatban: *Ajánljuk fel életünket hálából a nekünk ajándékozott új életért. Készítsük elő továbbra is Krisztus diadalútját. Nem törekszünk nagy dolgokra. Az új világ számunkra azt jelenti: Krisztusnak kell uralkodnia bennem. Neki kell uralkodnia a családomban.*

„És csinálják már?”

A 2020-as Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra készülve egyre többször találkozhatunk azzal a gondolattal, hogy párhuzamba állítjuk az Oltáriszentségben önmagát teljesen nekünk ajándékozó Jézust és a házastársak teljes önátadását a házasság szentségében. Tilmann atya, a magyarországi Schönstatt-mozgalom egyik alapító apostola gondolkodott el arról, hogy milyen szép is lenne, ha a házasság szentségének ünneplésére is lenne valamilyen szokásunk, liturgiánk, ahogy például a bűnbánat szentségének a gyónás, vagy az oltáriszentségnek a szentmise keretében vagy szentségimádáskor. „A házasság szentségénél csak a házasságkötést ismerjük. Ekkor a szentség még nem is nyerte el teljes érvényét. A házasság szentsége, amit a házastársak egymásnak szolgáltatnak ki, akkor lesz teljesen érvényes, amikor a testi kölcsönös odaadással létrehozuk a házasságot. Csak ettől kezdve lesz a házasság felbonthatatlan, és lesz Krisztus végleges önát-

adásának jelévé.” Krisztus VÉGLEGES ÖNÁTADÁSÁNAK jelévé! Szép lenne, ha minden hónapban megünnepelnénk egy virággal, mozival, sütivel, ünnepibb házastársi imával, fogadalom megújításával az esküvőnk napját, nem csak egy évben egyszer! Szép lenne erről beszélni, kinek milyen ötletei vannak.

A házasságban a teljes testi önátadás JEL, a házasság szentségének jele, ünneplése. Kentenich atya tette fel a kérdést valahol, hogy van-e nagyobb szentség annál, mint amikor egy feleség úgy várja otthon a férjét este, mintha egész nap csak pihent volna. És van-e annál nagyobb szentség, mint amikor a férj úgy udvarol nyüzött feleségének, mint szerelmük hajnalán? Annyi buktatót élünk meg a szexszel kapcsolatban!

- Olyan önző, csak „az” kell neki.
- Olyan fáradt vagyok, ha többet se gítené itthon, nekem is több kedvem lenne hozzá.
- Nem is élvezem igazán, úgy meg olyan béna.
- Amúgy is termékeny időszakban vagyok... Vagy:
- Nem bírom már szex nélkül.
- Neki is rossz, hogy olyan feszült vagyok a hiányától.
- Nincs ezzel semmi baj, nem lehet mindig olyan nagy durranás.

Az a tapasztalat, hogy vannak időszakok, főleg, mikor már népebb a család, hogy ritkán lehet spontán együttlétekre sort keríteni. Mert tényleg fáradtak vagyunk, mert tényleg nincs kedvünk hoz-

zá, mert tényleg termékenyek vagyunk, mert tényleg nem figyelmes hozzánk a párunk, mert tényleg fölbred a gyerek, stb. Nagyon-nagyon nehéz ilyenkor megünnepelni az egységünket. „Rossz” hír, hogy ez sem megy áldozatok nélkül. Jó hír, hogy ha viszont sikerül ezért is dolgozni, akkor csodálatos hatása van. Annyi kis trükk van! Napszakváltás, nem kell mindig az estére várni, ki mondta, hogy délelőtt vagy délután nem lehet? Szabadnap. Bébiszitter-kupont kérni, és ilyenkor beváltani nagyszülőknél, barátoknál, hogy elvigyék a gyerekeket. Vagy ha végre alszanak, félretenni a maradék teendőket, és inkább utána befejezni azokat, mosogatni és elpakolni fáradtan is lehet, az edényeknek nem fáj, ha morcos vagyok. (De a legjobb trükk, hogy a termékeny időszakot úgy udvarolja végig a férj, hogy az asszony már

alig várja a természetleneket, hogy végre a férjére vethesse magát. Persze, aki éppen babát szeretne, annak könnyebb dolga van, nem kell kivárnia a természetlen időszakot. ☺)

Amikor a házasság szentségét sikerül úgy ünnepeelnünk, hogy az egymás iránti vágy, a lelki egység, a kölcsönös önátadás vágya, a másiknak való örömszerzés vezérel minket, akkor kapcsolódunk Krisztus áldozatához és teljesítjük küldetésünket, amiért teremtettünk. Akkor megünnepeljük a szentséget. Az az igazi ünnep, a házassági fogadalmunk élő megújítása. Ne gyalázzuk meg ezt a szentséget! Sok fájdalmat és bünt elkerülnénk, ha ezt így élnénk meg. „Embernek nem lehetséges, de Istennek semmi sem lehetetlen!” – áll az evangéliumban. Könyörögjünk testi szerelmünk tisztaságáért!

Példa egy elmúlt századból

Sokszor hallottam nagymamámtól és nagynénémtől ükszüleim történetét, akik az első világháború után kerültek össze. A történet csavara abban rejlik, hogy ha úgy vesszük, egyikük sem volt magyar, de legalább is nehezen beszéltek magyarul. Német és orosz között, amióta a történelem létezik, állandóan konfliktus volt. De arra is van bizonyíték, hogy két különböző nemzet fia, illetve lányai erre rá is cáfolhatnak. Így történt ez az ükszüleimmel is.

Ükpaát, orosz katona lévén, idehozták a környékre, és az első világ-

háború vége felé (levéltári iratok szerint 1917-ben) visszazállították volna Oroszországba. Igen ám, de ő Szárnál két társával együtt leugrott a vonatról, és itt maradt. Soha többé nem látta igazi hazáját. Mivel elfogták, Nándorba vették, és ott a mára már sajnos pusztulóban lévő kastélyban adtak neki munkát. Mivel Isten mindig tudja, hogy kinek kell rendelni, mint egy szép tündérmesében, a sváb származású ükmamám éppen „az uradalomnál” volt szakácsnő. Sajnos azt nem tudom, hogy szerelem volt-e első látásra, de én mindig ilyen

romantikusnak képzeltem a dolgot. Bár az is lehet, hogy az ükmamám a főztjével vette le az ükpapámat a lábáról. :D Legalábbis a mondás így tartja, hogy egy férfi szívéhez a gyomrán át vezet az út. A nagymamám pedig, aki tőle tanult főzni – nagyon-nagyon jól főz – mindig azt mondja, hogy bezzeg az ő nagymamája milyen jól főzött. Őszintén szólva én el sem merem képzelni, hogy akkor az milyen finom lehetett...

Aztán ükpapám megtanult németül (később természetesen magyarul is) az ükmamám kedvéért, és a szerelemből 1919. július 19-én házasság lett. Ebből a házasságból pedig hat gyermek született. A hat gyermek mellett felnevelték két unokájukat is. Tehát összesen nyolc gyermeknek adtak otthont, kenyeret és szeretet. És ebből nemcsak a gyerekek és unokák, hanem a falu összes lakója is kapott, hiszen ükpapámhoz járt kártyázni a falu akkori vezetőségének szinte teljes egésze.

Még mielőtt valaki elkezdene idillt festeni, jött a második világháború. A falum pont a Margit-vonalon feküdt.

Jobban mondva Bicske helyett a németek és az oroszok is Mányt találták jobban védhetőnek, és hónapokra megállt itt a front. Ennek az lett a következménye, hogy a faluból három ház maradt meg viszonylag éppen. De térjünk vissza ükszüleimre. A háború alatt ükmamám rejtegette ükpapámat, hiszen ha megtudják, vagy meghallják orosz akcentusát, azonnal megölik. Éppen ezért kezét felkötötték, valamint megtiltották neki, hogy beszéljen. És ha ez még nem lett volna elég, amíg ükmamám a szomszédos házban berendezett „kórházba” ment a sebesültek ápolását segíteni, ükpapámat lányai és unokái mögé rejtették a pincében. Ugyan ez abban az időben veszélyes volt a lányokra nézve, de nagynéném elmondása szerint őket nem bántották az orosz katonák. A történelem viszont mindig ad egy újabb nehézséget, hogy lehessen mit áthidalni. Az egész falut áttelepítették az oroszok, mert nagy támadásra készültek. A dédmamámnál pedig mikor máskor, mint ilyenkor indult meg a szülés, ezért ők még két hétig ott maradtak, és csak utána tudtak menekülni. Ükmamám teljes elkeseredésében ükpapámmal együtt fel akarta akasztani magát, aztán két lányukkal és két unokájukkal elindultak mégis Biatorbágyra, végül pedig Etyekre kerültek.

Nagyon tisztetem a kitartásukat egymás és az élet iránt. Ha egyikük elcsüggedt is, ott volt a másik, hogy segítsen. Van erre egy újabb példám is. Amikor ükmamám éppen azon aggódott, hogy másnapra már nincs pénzük, és nem tud mit enni adni a gyerekeknek, akkor ükpapám volt, aki azt mondta, hogy „Édes kedves feleségem, majd csak lesz

valahogy!” Még aznap este megjelent valaki Etyekről, hogy neki csizmára van szüksége. Ükpapám eredeti foglalkozása cipész volt, így a gondjuk egykettőre megoldódott. Ebben a történetben én mindig isteni csodát láttam. Hiszen Isten mindig ott gondoskodik, ahol szükség van rá. Így lehetek én is. Félreértés ne essék, nem vagyok hálás az első világháborúért, de azért igen, hogy ha annak idején ez nem így történik, ma én egész máshol vagy egész más is lehetnék. Nyilván az életemet a szüleimtől kaptam, de ha annak idején az ükszüleim nem találkoznak, akkor nincsenek a dédszüleim, a nagyszüleim és a szüleim sem. Persze azért a sort lehet az ükszüleimnél még visszább is folytatni.

Nem vagyok még házas, és nem is tudom mikor leszek az, de azt hiszem ilyen igazi, egymással, egymásért való harcolást szeretnék majd én is. Szeretnék minden nap azért harcolni, hogy ő biztonságban érezze magát mellettem, hogy

soha ne gondoljon a nehézségekre, és természetesen szeretném, ha ezt ő is viszonozná. Szeretnék a majdani férjemmel együtt, egymást segítve élni, lelkileg és fizikailag is. Ha egyikünk el is fárad vagy elcsügged, ott lenni és segíteni, vigyázni egymásra, a házasságunkra és a szerelmünkre. Megfogni egymás kezét, és egymás szemébe nézve azt mondani, hogy megfogadtam, hogy kitartok melletted a rosszban is, ezért most támaszkodj te rám. Szeretném, ha a nehézségeket csak áthidalható akadályoknak tekinthetnék majd úgy, mint az ükszüleim. Persze ők is sokszor megijedtek, de ha egyiküknek pillanatnyilag meg is rendült a bizalma, ott volt a másik, hogy visszaépítse ezt a biztonságot adó falat. Remélem, a Jóisten egyszer majd számomra is rendel egy ilyen férfit, akit segíthetek és ő is segíthet engem, a kapcsolatunk pedig a veszekedések és az azzal járó kibékülésekkel együtt fog épülni fejlődni és egyre szebben kibontakozni.

Ki viszi végbe átalakulásom csodáját?

A bban a kiváltságos helyzetben vagyok, hogy kisgyerekkorom óta schönstatti családban élek. Vigyáztak rám gyerekfoglalkoztatók, aztán magam is azzá növekedtem, s kamasz éveim derekára pont elég is lett a feladatból, hogy minden nyáron, több héten, mások nyafogós gyerekeit vigasztaljam, míg a nagyteremből jóízű kacarászások szivárognak ki, jóval este tíz óra után is.

Nagyobb ünnepekre szüleimtől mindig megkaptam a schönstatti kiadványok legfrissebb, legropogósabb példányait, s polcomon szépen sorakoztak (roskadoztak) az érintetlen szakmai irodalmak.

Nagy családi ebédeknél, ha megosztottam egy-egy frissen felfedezett, megtapasztalt életbölcseiséget, szüleim mosolygósan rávilágítottak: „Igen, bizony. Ezt Kantenich atya úgy mond-

ja, hogy...” Kénytelen voltam belátni, hogy próbálkozásaim teljesen fölöslegesek. Bármit is fejtsék meg az élet nagy kérdéseiből, ez a szakállas öregúr a háziszentélyből már biztosan felelt rá korábban, frappánsabban. Elástam magamban jó mélyre. S a túladagolást ellensúlyozandó, önkéntes „Kentenich atya detox”-ba vonultam.

Esküvőnk után a kelengye ládából is érintetlenül került fel új polcra a hozomány: több kiló schönstatti, nyomtatott bölcsesség, főleg az alapítótól.

Nem utáltam, éppen csak nem éredekelt. Szent elhatározásom volt, hogy a házastársam ne legyen „schönstatti” csak azért, mert engem vett feleségül. Nem reklámozom a családnapokat, nem megyünk ismerkedős estekre, nincsenek beugró kérdések: „na és mi a schönstatti válasz arra kérdésre, hogy...?” Ezt a jelzőt tudatosan kerültem is. Lehetnek jó válaszok ezen kívül is, és valószínűleg le lehet élni egy boldog életet nélküle is.

Ettől még férjem látta és ismerte a mozgalmó vívmányait, hiszen a családomnak ez mindig is fontos volt. Körülbelül három éve voltunk házások, mikor felvetette, miért nem megyünk családnapokra. Jó, menjünk. Nagyon

szép volt! Sokkal jobb házaspárként részt venni a nyári héten, mint gyerekfoglalkoztatónak lenni. Ott kacarásztam a nagyteremben, jóval este tíz óra után.

Mentünk is újra, évről évre.

Talán tízéves házások lehettünk, mikor könyvfaló férjem odáig jutott a családi könyvtár földolgozásában (értsd: katalogizálásában, olvasásában) hogy a hozományomból csemegézett, s Kentenich atya egyik könyvét vitte magával munkába menet olvasmányként. Három nap múlva kaptam egy sms-t tőle napközben: „Te, ez az ember zseniális!”

Férjemtől ez őszinte és objektív(ebb) megállapításnak tűnt. Az ő példája nyomán én is levettem egy szűz példányt a polcra. Sőt. Írtam egy büszke sms-t édesanyámnak, hadd örüljön: a veje Kentenich atya rajongó lett – szabad akaratból. Hamar érkezett a válasz üzenet: „Ő viszi végbe átalakulásod csodáját!” (J. K.)

És valóban! Olyan sok kérdésre adott jó választ az életünkben! S az évek múlásával a kérdések száma csak növekszik. Meglátásai ma is zavarba ejtően aktuálisak.

Valóban le lehet élni egy boldog életet Kentenich atya nélkül. Csak épp nem érdemes.

„Rossz voltam, s te azt mondtad, jó vagyok. Csúf, de te gyönyörűnek találtál. Végig hallgattad mindig, amit mondtam. Halandóból így lettem halhatatlan.”

(Pilinszky János: Átváltozás)

A könnyedség életművészete

Kíváncsian vártam a december 2-i női lelkinapot, amelyet a fenti címmel hirdettek meg. Sok minden jellemző volt rám a hétköznapi megélés során, de a könnyedség sajnos nem tartozott közéjük, sokkal inkább a görcsös ragaszkodások és az aggodalmaskodás, még a nem fontos dolgok miatt is. Éppen ezért örültem meg annyira a fenti témának, mert vágytam arra, hogy tudjak könnyed, „laza” lenni, idejében felismerni és elengedni a nem fontos dolgokat. Rengeteget imádkoztam – különösen az utóbbi időben – a türelem és a szelídség kegyelmét kérve. Azonban minden igyekezetem ellenére folyton a saját belső falaimba ütköztem: állandóan feszültté és türelmetlenné váltam, ami leginkább a kisfiammal való tanulást keserítette meg mindkettőnk számára.

Elérkezett a várva várt nap, ám amikor indulnom kellett az előadásra, olyan mélyre zuhantam lelkileg, hogy úgy éreztem, képtelen vagyok elmenni. Úgyis csak „végigbőgném” az egészet – gondoltam –, pláne, ha mások előtt is meg kell majd szólalni. Az történt ugyanis, hogy a kisfiam aznap teljes erejéből be-

húzza a keziféket, és bármivel próbálkoztam, nem volt hajlandó sem velem, sem az apjával tanulni. Pedig másnap német dolgozatot írtak, láttam, hogy rengeteg dolog nem megy neki. Egyszerre uralkodott el rajtam a düh, a kétségbeesés

A történet hatására elhatároztam, hogy miután hazamegyek az előadásról, bocsánatot kérek a fiamtól. Ezt valóban meg is tettem, és csodálatos élményben volt részem: átölelt, ő is bocsánatot kért tőlem.

és a tehetetlenség érzése. Azt tapasztaltam, hogy semmivel nem tudok hatni rá, olyan erős benne a dac. Rá kellett döbennem, hogy ezen a ponton vége a játéknak: nem mehet tovább a kötélhúzásunk. Ezt szülőként igen kemény belátni. Azt gondoltam, hogy majd biztosan kamaszkorban kell ilyesmivel szembenéznem. Nem is számítottam rá, hogy az egyébként „jógyerek” kisfiammal nyolc éves

korában jutunk el erre a pontra.

Dúlt bennem is a düh: „Hát jó, akkor soha többet nem fogok veled tanulni! Én is utálom ezt az egészet!” – dacoltam magamban, pont, mint a kisfiam. A legrosszabb az egészben a tanácstalanság volt. „Mitévő legyek ebben a helyzetben? El kellene engedni. De hogyan? Hisz még olyan kicsi. És nem tud még jól egyedül tanulni. Ha nem tanulok vele, le fognak romlani a jegyei. Milyen jövője lesz akkor? Ebbe még belegondolni is szörnyű!”

Sírtam, sírtam, és teljesen kilátástalanul éltem meg a helyzetünket. Közben indulni kellett az előadásra. Kimondhatatlanul erős kísértést éreztem arra, hogy lefeküdjek, tipródjak vagy aludjak egyet.

Aztán az utolsó pillanatban valahogy mégiscsak összeszedtem magam, és elmentem. Nagy a mi Urunk kegyelme, magamtól nem lett volna hozzá erőm... Amint beléptem, rögtön megpillantottam egy kedves barátnőm, aki ráadásul pszichológus. Szegényt azon nyomban lerohantam, gyorsan felvázoltam neki a helyzetem, és feltettem a nagy kérdést: „Merjem a kisfiam elengedni?” Ekkor jött az első megerősítés: a barátnőm határozottan ezt látta az egyetlen helyes útnak: „Elég nagyfiú már. Engedd el, különben rámegey a kapcsolatokat. Pont időben van ahhoz, hogy második osztályosan elkezdjen megtanulni önállóan tanulni. Akkor sem lesz semmi, ha leromlanak a jegyei. Megtanul majd saját motivációból tanulni” – bízott. Ekkor leesett egy mázsás kő a szívemről.

Majd ezt követte a többi megerősítés, amelyet az előadás során folyamatosan mindvégig megtapasztaltam. Gertrúd-Mária Erhard nővér azzal kezdte előadását, hogy megkérte a résztvevőket, hogy mondják el, mi jut eszükbe az előadás címéről. Ezeket mind le is jegyeztem, mert minden egyes közlés olyan volt számomra, mintha a Mennyei Atya személyesen nekem üzent volna a problémámra: „elengedés; nem megsértődni; pihenni; ne tüdőzzük le a problémát; távolodjunk el a helyzettől, és nézzünk le rá Isteni távlatból; bizalom; nem félni; nem megfelelni az elvárásoknak; önátadás”.

Csodálatos előadást hallhattunk ezután, ami a könnyedséghez vezető utat az alábbi öt lépcsőfokon keresztül közelítette meg: „Elfogadni, örülni magunknak”, „Átölelni a gyengeségeinket”, „Megbocsátani”, „Átölelni az idegent”, „Szenvedést hordozni”. Sokan a visszajelző zárókörben megfogalmazták, hogy micsoda különös paradoxon, hogy a könnyedséghez ilyen nehéz, rögzös út vezet, ezt nem is gondolták volna.

Engem még két dolog érintett meg igazán a szívem mélyén az előadás alatt. Az egyik egy történet volt, amelyet a nővér könnyekig ható hitelességgel mesélt el. „Egyszer egy kamaszlány összeveszett az apjával, ami addig-addig fokozódott, hogy mindketten eszeveszettül kiabáltak egymással, végül az apa megpofozta felfokozott indulatában a lányát. A lány erre berohant a szobájába, magára zárta az ajtót, és elhatározta, hogy amint lehet, lelép otthonról. Eltelt egy kis idő, s az apa odament a lány ajtajához, és halkán, alázatosan bekopogott. A lány ajtót nyitott, az apa pedig bocsánatot kért. A lány annyira meglepődött apja őszinte bocsánatkérésén, hogy megölelték egymást, és tiszta szívből megbocsátott neki. Onnantól kezdve a kapcsolatuk sokkal mélyebb, szeretettelibb és harmonikusabb lett.”

Ez az egyszerű történet – ahogyan a nővér előadta – visszaadta számomra a bocsánatkérés erejébe és fontosságába vetett hitemet. Rengetegszer bántottam meg én is a kisfiam (különösen, amikor együtt tanultunk), és amikor bocsánatot kértem tőle, bizony sokszor a dacos elutasítást kaptam tőle válaszul. Így aztán mindig hosszasan gyötört a

bűntudat, hogy tönkreteszem a saját gyermekem, akit annyira szeretek. Önmarcangolások sorozatát éltem át, megfogalmazva a konklúziót, hogy mennyire rossz anya vagyok, hogy lelki sebeket okozok a gyermekemnek. Mindig azt kívántam, bárcsak visszapörgethetném az időt, és meg nem történtté tehetném a bántásom. A történet hatására elhatároztam, hogy miután hazamegyek az előadásról, bocsánatot kérek a fiamtól. Ezt valóban meg is tettem, és csodálatos élményben volt részem: átölelt, ő is bocsánatot kért tőlem. Éreztem, hogy teljes szívemből megbocsátott nekem, és azóta a kapcsolatunk mintha új dimenzióba helyeződött volna. Ez jobb, mint a meg nem történtté tevés, mert ezáltal fejlődött, épült a kapcsolatunk.

A másik élmény, mely szívem ütött az előadáson, az volt, amikor a nővér arról számolt be, hogy mennyire fontos az elengedés. Ennek egyik illusztrálására elmesélte, hogy egy szülésre felkészítő tanfolyamon is megpróbálják a kismamákat megtanítani az elengedésre, hiszen enélkül nem tudják megszülni gyermeküket. Ekkor jött a felismerésem: „Hiszen én a három gyermekem közül egyet sem tudtam (természetes úton) megszülni. Ennyire nem tudok elengedni. Csak akkor válhatok jobb édesanyává, ha képessé válok arra, hogy elengedjem a gyermekeimet. Nemcsak kamaszkorban kell elengedni tudni a gyermekeinket, hanem már a születés is ezzel kezdődik. Épp itt az ideje, hogy elkezdjem tanulni az elengedést.” Ebben kell most a legjobban fejlődnom, és

kimondhatatlanul hálás vagyok a kisfiamnak, a barátnőmnek, Gertrúd-Mária nővérnek és az Istennek, hogy felnyitották a szemem.

Merem állítani, hogy a lelkinap óta olyan könnyed és felszabadult lettem, mint még soha életemben. Elengedtem a fiammal való közös tanulást. Csak akkor segíték neki, ha ő arra megkér. Elengedtem a jegyeit, és ezzel együtt az elvárásoknak való görcsös megfelelési kényszert. Nem az a fontos, hogy az iskolában hogyan teljesít. Nem a jól tanulástól lesz boldog az életben. Már nem akarok a gyerekek tanítója, őrmestere lenni, hanem bátran lehetek „csak” az édesanyja. Nekem nem az a feladat, hogy kitűnő tanulót faragjak a gyerekeimből, hanem hogy szeressem. Feltétel nélkül. Ezen az úton indultam el a lelkinap megerősítő élményei hatására. Talán még épp időben. ☺

Némethné Keller Eleónora

vagyok, Schönstattban Németh Nóri. Egy Sopron melletti faluban, Harkán élek hét tagú családdal, ahol mára legnagyobb örömünkre meglehetősen magas az egy főre jutó schönstatti családok száma. Közgazdászként végeztem, de köszönhetően a Jóistennek és egy gyermekkori hittanos társamnak – a férjemnek –, a családayai hivatás szépségeinek élhetek. Otthon teljes munkaidőben dolgozom, az emellett felszabaduló szabadidőben pedig európai uniós projektek ellenőrzésével foglalkozom rész munkaidőben.

A családmozgalomhoz házasságunk második évében csatlakoztunk, az első óbudaavári családnapokra hathetes kis-

babánkkal érkezünk, a hathetes kontrollvizsgálat helyett. Mára a harmadik szövetség tagjai vagyunk. Számomra a legnagyobb ajándék Schönstattól az önevelés művészetének megismerése volt, és ez a legnagyobb kihívás is, hiszen nagyon nehéz dolgom van magammal. Nagyon messziről jövök, és ma is úton vagyok. Schönstatt rengeteg mindent ajándékozott nekem, nagyra becsülöm az itt kapott jó példákat, barátokat, keresztgyerekeket, és még a munkámat is.

Felsorolni is nehéz, mennyi mindent köszönhetek a férjemnek, akivel 40 éve ismerjük egymást és 25 éve vagyunk társai egymásnak. A legnagyobb értéknek tartom az ő szerelmét, meg nem szűnő rajongását.

Vágyam, hogy lelki – testi – szellemi egységben éljek az Isten felé vezető keskeny úton, és megtaláljam azokat a feladatokat és lehetőségeket, amelyek ehhez hozzásegítenek.

Érdekességek távirati stílusban:

- Az első három fiúgyermekünk egy év alatt született és nem hármas ikrek.
- Tulajdonképpen nem is szülhettem volna, és ha nem lenne kontaktlencse, vak volnék.
- Rendszeresen futok, alkalmanként 8-10 km-t, a negyedik gyermekem után kezdtem.
- Még soha nem vettem tortát cukrászdában, évente körülbelül 20 tortát sütök.
- Kedvenc fohászom: „Jézusom Szent Szíve, remélek és bízom Benned”.

Tempfli Gellért

Megtennéd, hogy bemutatod magadat röviden?

Sziasztok, Tempfli Gellért vagyok, katolikus és első generációs pesti. Édesanyám Pécsről, édesapám Kakasdról származik. Két testvérem van. A nővérem, Luca a férjével, Gergővel kint él Angliában. Van egy kislányuk, Boróka, akivel különösen jó barátságban vagyok, és egy kisfiuk, Flóri, aki most tanul beszélni (és ő is nagyon aranyos). A húgom, Noémi tanítónőnek készül a Károlin, ő még otthon lakik a szüleimmel és velem. Én 2016-ban végeztem a Műszaki Egyetemen villamosmérnökként. Azóta a C3S Kft.-ben erősítem a digitális csapatot, a beágyazott szoftver- és hardverfejlesztés terén. Ez egy kis magyar úripari cég, tehát munkaidőben műholdat fejleszték.

Hogyan kerültél kapcsolatba a Schönstattal?

A Schönstatt mozgalommal gyerekként ismerkedtem meg (voltam párszor a szüleimmel családnapokon, meg ilyenek, illetve 4. és 5. után még fiútáborban is), de őszintén megvallva nincsenek szép gyermekkori emlékeim a mozgalomról... Egyetemistaként kerültem újra kapcsolatba Schönstattal, amikor a szüleim végezték a CSAK 10-et. Ekkor már besegítettem az ovis/családos misén, így kézenfekvő volt, hogy a testvéreimmel együtt itt is beszálljak a gyerekvigyázásba. Később voltam IT-n, majd 2016-ban a mozgalommal mentem ki az Ifjúsági Világtalálkozóra Krakóba. Ekkortájt mondták

fel az ifjúsági mozgalomnak otthont adó budapesti albérletet. Aztán ősszel kaptuk meg a jelenlegi KH-t, és Péter atya szeretett volna egy schönstatti szilvesztert...

Mit kaptál eddig Schönstattól? Mit csinálsz Te a mozgalmon belül?

Egyetem után épp közösséget kerestem, és amúgy is jó dolog mulatságot szervezni, úgyhogy csatlakoztam a szilveszter szervezőihez. Ekkor a KH még olyan állapotban volt, hogy a szervezésre elég jól ráillett az amerikai mondás: „A gyávák sosem indultak el, a gyengék meghaltak az úton, csak az erősek értek célba, ők voltak a pionírek.” De a viccet félretéve, nagyon sok támogatást kaptam a fiúmozgalom vezetőségétől. Tetszett az a bizalom, amivel hozzám álltak. Megbízni valakiben mindig kockázatos, de ők képesek voltak nagyon látni, és megadni azt a szabadságot, hogy önállóan dolgozzam. A KH azóta is megmaradt szívügyemnek, egy kicsit én (is) felelek a rendben tartásáért, üzemeltetéséért, és most már én is tagja vagyok az ifjúsági- és a fiúvezetőségnek.

Ezen kívül elvégeztem a Vértézőt. Az V. évfolyam sok barátot, és egy jó közösséget adott nekem. Illetve a képzésnek hála, sikerült kibékülnöm Kentenich atyával J. Korábban volt néhány fogalom (pl.: tömegember), amivel nagyon nem érttem egyet, de aztán rá kellett

jönnöm, hogy ahogy Kentenich atya gondolkozik a dolgokról, azzal nagyon egyetértek, csak vannak kifejezések, amik számomra mást jelentenek. Ez egy nagy rácsodálkozás volt, hogy mennyire schönstatti elvek szerint látom a világot. Persze nem merném azt mondani, hogy ezekre az elvekre önerőmből jöttem rá, például a szüleimen keresztül hatással lehetett rám Schönstatt, ha nem is tudatosodott bennem. Erről Newton egyik mondása jut eszembe: „én azért láttam messzebbre, mert óriások vállán álltam”. A Vértézőn mestermunkámnak egy „filmklub” szervezését vállaltam (a h-t nem ejtik). Ez minden hónapban az egyik pénteken van, december 7-én lesz a negyedik alkalom. Így ezúton is szeretettel hívok ezekre az alkalmakra minden fiatait.

Mi ad erőt a hétköznapiakban, amikor kicsit nehezebbnek látszik az élet vagy az adott helyzet/pillanat?

Nehezebb helyzetekben általában segít a munkához való hozzáállásom, ez azt hiszem, családi örökség, de az ember edzheti is magát, hogy jobban bírja a terhelést (mire nem jó az önnevelés). Ami viszont mindig segít, az a Gondviselésbe vetett hit. A fiúzsínaton olvastunk egy részletet a harmadik alapításból, sajnos nem tudom idézni, pedig nagyon okosan volt megfogalmazva, de számomra azt jelentette, hogy aki következetesen a Gondviselést követi az életében, annak nem kell aggódnia. Ez szerintem nagyon igaz. Ha tudsz Istenhez imádkozni, és felismered, hogy Ő kézben tartja az életedet, akkor nem kell attól félned, hogy nem tudod elég jól élni azt. Követni kell

a Gondviselést, és nem kell attól félni, hogy a te teljesítményed nem lesz elég (mert van, hogy nem elég). Hiszem azt, hogy Isten még a legnagyobb pofonokat is a javunkra tudja fordítani. Ezt a bizalmat már régóta próbálom erősíteni magamban, és a szeretetszövetségen keresztül ezt még hatékonyabban tudom tenni.

Mik a vágyaid/terveid az életben?

Nincsen bakancslistám, és nem is szoktam hosszú távú terveket szőni. (Az egyetem alatt sem láttam tovább a következő ZH-nál, meg hát minek is számon tartani a ZH-k időpontját, ha vannak barátaid, ők úgy is szólnak előtte.) Szóval elég egyszerű vágyaim vannak. Szeretnék jó ember lenni és hitelesen élni. Hosszú távon jó lenne egy saját lakás, illetve a családmozgalom részévé válni.

Mondj egy olyan dolgot, amit csak kevesen tudnak rólad!

Ez fogós kérdés. Talán azt kevesen tudják, hogy gyakran szoktam katonáznia az unokahúgommal. Persze annak, hogy katonák, nincs nagy jelentőségük, csak bábozunk velük, de azért viccesen hangzik. Az egész onnan jön, hogy van egy a Földet ábrázoló puzzle-m, ami foszforeszkál. Gyerekként azzal játszottam, hogy különböző cuccokat raktam rá, majd egy lámpával levilágítottam az elrendezést, és utána ott maradt azok árnyéka. Erre a célra a műanyag katonák különösen alkalmasak, úgyhogy így kerültek elő, amikor megmutattam az unokahúgomnak a dolgot. Az meg már logikusan következik, hogy a kisméretű katonák tökéletesen alkalmasak arra, hogy gyerekek, a nagyméretűek meg, hogy felnőttek legyenek a játékban.

Csapda vagy hivatás?

A Teremtés könyve szerint az Isten által teremtett ember mint férfi és nő Isten képmása, és mint ilyenek az a hivatása, hogy termékeny legyen, és hajtsa uralma alá a földet. A szinoptikus evangéliumok hangsúlyozzák a házasságnak ezt a pozitív képét, és visszaállítják annak eredeti tisztaságát (a válás mózesi engedményével szemben). Szent Pál a házasságot mint az Úrban való életformát minősíti és igazolja, és felhívja rá a figyelmet, hogy a teremtés szerint a házasság az üdvösség útja. (Ef 5,21–33)

Az egyház a 11–12. századtól kezdve beszélt a házasságról mint szentségről.

Mégis sok évszázadon át le volt értékelve minden nemiség, és ebből kifolyólag a házasság is. Csak a II. Vatikáni Zsinat ismerte el kifejezetten is a házasságot és családot mint a keresztény tökéletességre való hivatás útját. (LG 1.40.41) (Schönstatt-Lexikon)

Csapda vagy hivatás?¹

Mit üzen nekünk a házasságról a kánai menyegzőről szóló evangélium? Miért volt ott egyáltalán az Üdvözítő és a

Szűzanya az esküvőn? Miért éppen egy esküvőn teszi az Üdvözítő az első kézfogható csodát? Miért így kezdi meg nyilvános működését?

A szokásos válasz ezzel kapcsolatban alighanem jól ismert: ezáltal kívánta a házaseletet megszentelni, és a házasság iránti tiszteletét kifejezésre juttatni. Ez nyilvánvalóan helyes válasz. Tegyük hozzá azt is, hogy ezt megelőzően az Üdvözítő harminc éven át családban élt. Ha mármost e két dolgot együtt tekintjük, akkor nyilvánvaló, hogy megszenteli a házasságot, vagy legalábbis bizonyosságot tesz a házasság iránti szeretetéről és alázatáról. Sőt, nemcsak a házasság iránti, hanem a házasság iránti szeretetéről és alázatáról is. Az Üdvözítő nem házasodott meg, az édesanyja sem.² Cserébe ezért most megmutatja, mennyire nagyra becsüli a házasságot, de a házasság embereket is. A család a házasságból fakad. Tehát az Üdvözítő figyelme teljesen az emberi társadalom összejtjére, a házasságra, ill. a családra irányul.

Hívó emberként nem arra vagyunk teremtve, hogy elszaladjunk a földi dolgok elől. Sőt, újra kell tanulnunk, hogyan szeressük a földi dolgokat.

Ez az, ami rólunk szól. A létezés objektív rendjében mindez lelki életünk legmélyét érinti. Mindaz, ami a kato-

¹ Részletek Kentenich atya beszédéből (Milwaukee, 1961. 01. 16.; megjelent: KT 13; 6–12 old)

² Úgy értve, hogy érintetlen maradt.

likus világ jelenlegi szellemi áramlatait áthatja, egyetlen kiáltásban összegezhető: Mentsük meg a családot! Forduljunk a család felé!

Nagyon helyes: apostolkodjunk minden területen, de a legfontosabb apostoli területem a családom legyen. Úgy gondolom, ma este talán azt kell különösen kiemelni, ami saját életünkben a legtöbb nehézséget okozza...

Kerek száz éve halt meg Ozanam, a karitás-egyesületek alapítója.³ Híres irodalomtörténész és professzor volt a párizsi egyetemen, a Sorbonne-on. 1853-ban hunyt el. A hír természetesen bejárta az egész katolikus Németországot és az egész katolikus világot. Eljutott Itáliába is. Itáliában volt egy ifjú püspök, Pecci. Később pápa lett XIII. Leó néven,⁴ nemcsak Mária-enciklikáiról, hanem szociális enciklikáiról is híres. Ő tulajdonképpen a modern katolicizmus szociális mozgalmának atyja. Eljutott tehát hozzá is a halálhír. Összejöttek egy páran, és Ozanamról beszélgettek — filozofáltak. A jelenlévők mindegyike egyetértett abban, hogy igen nagy ember, szent volt. Egyikőjük azonban, aki a püspök közelében ült, megjegyezte:

Csak az a kár, hogy a házasság kelepccéjét bizony ő sem kerülte el.

Mit akart ezzel mondani? Azt, hogy akkor lett volna igazi férfi, ha nem házasodik meg. Ez önmagában véve jellemző válasz. Tudják, mit válaszolt erre Pecci? „Igen? Tudja-e Ön, hogy mit mond ezzel?

Hogy a Teremtő csak hat szentséget adott nekünk, és melléjük állított egy csapdát?”

Tudják, miről árulkodik ez? Arról, hogy ez a hozzáállás uralta a katolikus életet...⁵ Aki szentté akar válni, az érintetlen marad, pap vagy szerzetesnő lesz belőle, vagy valami hasonló. Ha megházasodik, akkor vége. Na jó, ácsorogni bejuthat azért a mennyországba; de az Isten közelébe, a Szűzanya védőpalástja alá nem... Persze egy kicsit sarkítva fogalmaztam. De ez az irányzat jelen van a katolicizmusban... Legyen szabad egy lépéssel tovább mennem. Ez a jellemző hozzáállás az egész világgal szemben is. Nemcsak a házasság mint olyan, de maga a világ is zavar bennünket. Nézzék, maguk a szerzetesek, akiknek pedig tulajdonképpen meg kellene tagadniuk világot, még ők sem teszik. De nekik meg kellene tenniük. És mi (laikusok), akik szentté akarunk válni: mi ugyan a világban élünk — az már maga gyalázat, hogy (benne) kell élnünk —, mégis meg kell, hogy próbáljuk a világot fél lábbal eltaszítani magunktól, a másik lábunkkal meg egy kicsit a szerzetesi életben tetszelegni!?

Látják, emiatt is szörnyű sok belső bizonytalanság van manapság a hívő emberekben. Aztán ott van az összes műszaki és ipari találmány. Manapság a földi javak mindegyikét tömegesen állítják elő. Most a világ mint olyan, egyre vonzóbbá válik. És ha mondjuk mi, katolikusként abban keressük a dicsőségünket és

nagyságunkat, hogy a világot megvetjük, akkor mások, a nemkatolikusok fogják maguknak meghódítani azt. Mi pedig? Mi meg egyszerűen üldögélünk egy sarokban. Akkor ők fogják a találmányokat létrehozni; és ők majd értik a módját, miként hasznosítsák a találmányaikat, hogy iparilag felemelkedjenek. És mi? Valahol egy sarokban! Hát mi történik itt?! Értendő hát, hogy miért jelenik meg most az egész katolicizmusban egy teljesen új életérzés. Ez a mai emberiség életérzése általában, ami a katolikusok táborába is behatol. Mit tehetünk hát? Jobban előtérbe kell helyeznünk a földi dolgokat. Utat kell mutatnunk a hívő ember számára, hogyan mondjon igent a földi dolgokra, hogyan használja a földi dolgokat, hogyan becsülje a földi dolgokat, és hogyan válhat szentté a földi dolgok által. Ha kellően nyitottak a modern irodalomra, akkor egyre erősebben fogják érezni ezt az áramlatot. És vele együtt azt a sajátos ténytet, amely többször megismétlődik az évezredek folyamán: a Jóisten gyakran elmentéses áramlatokon keresztül vezet az egyházat. Tudják, azért előnyös dolog ez. Ha az egyház csak önmagának, önmagáért létezne, akkor sok haladás — fájdalom — nem történne meg...

Hívő emberként nem arra vagyunk teremtve, hogy elszaladjunk a földi dolgok elől. Sőt, újra kell tanulnunk, hogyan szeressük a földi dolgokat. Szeretni tehát a pénzt és a tulajdont is, az emberi természet szépségét is, avagy a művészetet és a tudományt is. Hiszen közünk kell, hogy legyen a dolgokhoz. Látják, ezért van a katolicizmusban egy olyan sajátos áramlat, amelyhez fogható az egész egyháztörténetben sem találunk.

Emiatt szükséges a sajátos világi hivatás. Hogy is néz ki az én világi hivatásom? Ha például volna egy szerzetes nővér kislányom vagy akár egy pap fiam, különösen, ha szerzetes, akkor azt kell-e fél szemmel lesnem, hogy amit ő tesz, én is úgy csináljam? Nem, büszkén vállalnom kell: nekem világi hivatásom van! Te pedig éljed a saját, szerzetesi hivatásodat. Tudják, azt is mondhatjuk: ha a hívő

ember ezt nem tanulja meg, akkor a katolicizmusnak befellegzett. Hogy miért? A szerzetesek már egyáltalán nem járják a világot. Mi vagyunk a világban. Ha mármost mi magát a világot nem jól szeretjük, és másoknak sem tanítjuk meg, hogy miként kell a világgal helyesen bánni, akkor mi lesz ennek a következménye a katolicizmusra nézve?! Látják, ezért is kiáltjuk: *Világi apostolkodást!*

Kétségtelen, hogy rövidesen mindenki ezt fogja kiáltani: világi apostolkodást! — Én máris megyek! — Mit tegyennek az emberek? Osszák meg gondolataikat gyakrabban egymással, és szeressék a Szűzanyát. Mindez helyes, azonban nem fejezi ki a dolog lényegét. Nekünk

³ Friedrich Ozanam, 1813–1853, a karitás-egyesületek alapítója.

⁴ Vincenzo Gioacchino Pecci, XIII. Leó néven pápa 1878–1903 közt.

⁵ Szerkesztő megjegyzése: Ma a világban a szerelem szabadsága címen értékeli le a házasságot, mint a szerelem sírját.

A házasságkötés hivatás, életre szóló elköteleződés Isten terve szerint

létünkkel kell fölmutatnunk, miként lehet a világot úgy szeretni a technika és a gazdaság összes vívmányaival együtt, hogy ezen dolgok által a Jóistenhez juthassunk. Érzik-e az ebben rejlő feladat nagyságát? Ugyanezt mondhatjuk a házasságról. Itt megint különbséget kell tennünk a házasság, mint házasság és a család, mint család között. Igen, ami a családot illeti, gyakran fordult elő, hogy vallásos emberek így nyilatkoztak: Mi ez a sok nyűglődés a családban? Mennyi terhes dolog, ami az időt rabolja: imádkozni sem tudunk. Tegyük félre ezeket! Bizony én csak a legszükségesebbet fogom elvégezni, hiszen a lelkemet kell megmentenem. Avagy milyen gyakori, még asszonyoknál is, hogy erős belső elhivatottságból beszédek tartanak, és mindenütt szervezkednek, mialatt ott-honuk – te jó ég – csupa por és piszok. És szegény férjüket böjtölni tanítják. Kedvenc ételéről tanuljon meg lemondani! És a gyerekek? Nincs időm a gyerekeimre, mert előadásokat kell tartanom, mert mennem kell szervezni...

Értik, hogy mit akarok mondani? Nagyon keményen fogalmazok, igaz? No, nem azt akarom mondani, hogy ez mindenütt így van. De hányan vannak, akik még ennél is rosszabbul élnek a házasságukat. Vagy ha a férj azt mondja: Én, én, én – én vagyok a férfi, én viselem a nadrágot! És mi az én dolgom? Természetesen előteremttem a pénzt. De egyébként... nekem is megvannak a feladataim az egyházban és a társadalomban. Igen, mindez igaz, tényleg vannak ilyen feladataim. Ámde a legfontosabb feladataim egyike: helyt kell állnom a családban. Mit jelent ez? A felelőssel együtt nekem is részt kell ven-

nem a gyerekek nevelésében. Tehát nem mondom azt, hogy fáradt vagyok, a neveletlen kölykök meg hagyjanak engem nyugton. Ez megint egy másik véglet. Az egyik folyton menni akar: részt kell venni a közéletben. Persze neki is igaza van. Ezért nehéz a helyes középutat megtalálni. Nem szabad megfélemlenem arról – miután a létezés objektív rendjében egy családot kell vezetnem –, hogy legfőbb apostoli hivatásom a családomhoz kötődik. Tehát az egyik folyton eljár a családból, a másik a nyugalomát félti. Rendben van, nekem is jár az a nyugalom, amit megszolgáltam. Mindez igaz, de nem szabad elfelejtenem, hogy a fő felelősségem itt van. Ha nagyjából teljessé, szentté akarok válni, akkor a világi hivatásom azt követeli tőlem mint családapától, hogy elsősorban a családomért álljak helyt.

Ugyanez érvényes – és most engedjék meg, hogy erről beszéljek – a nemi életre is. Tehát nem csupán a családi életre, hanem kifejezetten ránk, férjre és feleségre, egymással való nemi kapcsolatunkra is. Nem szabad, hogy ez csak valamiféle „ráadás” legyen. Nem, ez a létemhez tartozik, a létezésem lényegéhez. Tehát nem mondhatom azt, hogy melleleg legyünk házastársak is, éljünk nemi életet is. Nézzék, (elsősorban) éppen a házasságnak, a nemi életnek kell Istenhez vezetni minket. Tehát a házastársi egyesülés aktusa se lehet amolyan mellékes dolog, mert ez az Istenhez vezető utunk. Értsék meg, hogy ez egy sajátos világi vallásosság, mindenekelőtt sajátos házastársi és családi vallásosság...”

(Küldetésünk Titkai 13. füzet szerkesztett változat)

Isten terve életre szóló elköteleződést jelent, mert a házasságkötés nem egyszerűen intézmény, hanem hivatás. Sajnos a mai ember nincs hozzászokva ahhoz, hogy valami ténylegesen egy életen át kitartson. Ha éhes és szomjas vagyok, eszem és iszom, különben egy napig sem bírnám ki. Ha állásom van, könnyen elveszíthetem azt akaratom ellenére, a világ pedig körülöttünk állandóan változik, az emberek jönnek-mennek mellettünk, az ígéreteket pedig elég könnyen megszegjük. Ezek után könnyen adódik a kérdés: Van-e egyáltalán valami marandó? Vagy még a szeretet sem az?

Az Úr kegyelme tesz képessé a kizárólagos és tartós szeretetre

Ferenc pápa így válaszolt: Az emberi termékenység összes formái közül a házasság valóban egyedüli. A szeretet az, ami kezdetet ad az új életnek, és ez magába foglalja a kölcsönös felelősséget az élet isteni adományának az átadásában, továbbá olyan stabil környezetet kínál, melyben az új élet gyarapodhat és virágozhat. Amikor egy keresztény férfi és nő a házasság kötelékében egyesülnek, az Úr kegyelme képessé teszi őket arra, hogy szabadon megígérjék egymásnak a kizárólagos és tartós szeretetet. Így az egybekelésük az Úr és jegyese közötti új és örök szövetség szentségi jele lesz. Jézus közöttük él, fenntartja őket az élet folyamán a kölcsönös önátadásban, hűségben és elválaszthatatlan egységben. Szeretetük szikla és menedék a próba

idején, de főként állandóan növekvő forrás a tiszta és megmaradó szeretetben. Végül Ferenc pápa rámutatott, hogy a szeretet valójában Isten álma számunkra, és arra buzdította a katolikus házaspárokat, hogy merjenek bátran álmodni és szeretni.

A „család-egyházban” a szülők egymás iránti kapcsolatából ismerik meg az Istent.

A másik kérdést egy ifjú házaspár intézte a pápához: Hogyan tudják ma a szülők átadni a hitet a gyerekeiknek? A Szentatya elsőként a katekizisre utalt, melyet az ír katolikus egyház nagy gondattal készített elő. Azonban az első és legfontosabb helye a hit átadásának a családi ház, a szülők mindennapi és nyugodt tanúságtételén keresztül. Itt, ebben a „család-egyházban” tanulják meg a gyerekek a hűség, a becsület és az áldozat értelmét. A szülők egymás iránti kapcsolata mutatja meg nekik, hogyan szereti az Isten az egyházát, és ezáltal az evangélium frissességét lélegezhetik be. A hit átadá-

sa a családi asztal mellett történik, a mindennapos beszélgetésben, a szeretet állhatatos nyelvén. Gyerekeitek tőletek tanulják meg, hogyan kell keresztényként élni.

A Szentatya arra buzdította a házaspárokat, hogy imádkozzanak a családban, beszéljenek jó és szent dolgokról, hagyják, hogy Mária, a mi Anyánk belépjen a család életébe. Tartsátok meg a keresztény ünnepeket! – kérte a házaspárokat. Éljetek mély szolidaritásban azokkal, akik segítséget szenvednek és a peremre szorultakkal. Ha ezt a gyerekeitekkel együtt teszitek, akkor a szívük nagylelkű szeretettel telik meg mások iránt. A gyerek a szülő példáját követi, ha tehát ti megosztjátok javaitokat másokkal, akkor a gyerekeitek tőletek tanulják meg, hogyan kell keresztényként élni. Mindez annál is inkább fontos – mutatott rá a Szentatya –, mert a mai

világban nem veszik számításba a szegényeket, a gyengéket, a sérülékenyeket és mindazokat, akik nem produkálnak valami hasznosat. A mai világ azt mondja nekünk, hogy erősnek, függetlennek kell lenni és nem kell törődni az egyedül maradtakkal, a szomorkodókkal, a betegekkel, a haldoklókkal.

Eresszétek mélyre a családi szeretet gyökereit!

Beszéde záró részében Ferenc pápa a gyengédség erejéről beszélt. Napjainkban, úgy tűnik, hogy elvész a szeretet képessége. Lassanként eltűnik a simogató gyengédség közvetlen nyelvezte, a gyengédség ereje. Ám nem lehet a szeretet forradalmasítani a gyengédség forradalmasítása nélkül. Eresszétek mélyre a családi szeretet gyökereit! – kérte végezetül Ferenc pápa a dublini Szűz Mária pro-katedrálisban, helyettes székesegyházban összegyűlt házaspároktól.

P. Vértessaljai László SJ – Vatikán

Szerelmi háromszögben

A hosszú, szívet-lelket, testet melengető házassághoz kell spiritusz, anélkül meglehetősen nyögvenyelős. Persze nem folyékony halmazállapotban fogyasztva, hanem törekedve arra, hogy otthonosak legyünk egymás érzéseiben, gondolataiban, világlátásában, hitében. Különleges erőforrás, ha kapcsolatunkat átjárja, erővel tölti fel, felforrósítja, néha egészen felforgatja a Sanctus Spiritus, a Szentlélek lángja.

Misztikus szövegelésnek tűnik, ha magunk nem tapasztaltuk meg ezt, ha nem hívtuk meg Őt a kapcsolatunkba. Hogyan is lehetne megérezni Őt, megszólítani? Ennek sok módja van, nem venném a bátorságot, hogy kifejtsem, most csak egy élményt szeretnék elmesélni: „Nemcsak az Oltáriszentségben, hanem a házasság szentségében is imádkozhatunk a köztünk lévő Urat”, hallottuk sokszor Tilmann Beller atyától, aki korábban a közösségünk (Schönstatt Családok) lelkipásztorja

volt, sajnos már meghalt. Rögtön rávág-tuk, ez nagyon szép gondolat, bizonyára csak a „mintapárok”, a „szentek” esetében működik ez az imádat, de a magunkfajta gyakorta zsörtölődő, gyarló emberek esetében ez ki van zárva.

Nem, nem, ez egyáltalán nincs összefüggésben azzal, hogy mennyire vagyunk jószágosak, tökéletesek, „szentek”, hogy a csúcson vagy netán hullámvölgyben van-e a kapcsolatunk, hanem azért tehetjük meg, mert az Úr nevében vagyunk ketten egységben akkor is, ha kétségkedünk. Tilmann atya ezt olyannyira komolyan gondolta, hogy néha valóban térdet hajtott a házaspárok előtt – és ezzel sokunkat zavarba hozott, egyben mélyen meghatott. Hangsúlyozta, ez teológiai helyes, bár nem szokás. Félreértés ne essék, ez nem a szentség sárba rángatása és eltiprása, épp ellenkezőleg, a világban, a természetben, a szentségekben, a másik emberben millióféleképpen rejtőző Isten felfedezése és szeretetteljes üdvözlése.

Többször is kérte, hogy mi, házások ezt az elmélkedési formát ajándékozzuk az egyházunknak. Különösen fontosnak tartjuk most az Eucharisztikus Kongresszusra készülődve, hogy legalább megpróbáljuk. Mikor lelki gyakorlatot tartottunk schönstatti házaspároknak, gyakran végeztünk szentségimádást, és szerettük volna ennek részévé tenni azt, hogy imádjuk a köztünk lévő Urat. Feltettük magunknak a kérdést: Mit teszünk az Oltáriszentség előtt? Egyszerűen szavak nélkül csak szemléljük, csodáljuk, szemünkkel simogatjuk, szeretetünkkel átöleljük, megszólítjuk, hálát adunk, beszélgetünk hebegve-habogva, el-elkalandozva, vagy szavainkkal elárasztva, de akár panaszkodva, zsörtölődve is. Ugyanezt tehetjük a köztünk lévő Istennel, aki a szerető Atyánk, leg-hívebb barátunk, teremtnök, éltetnök.

Kértük a párokat a kápolnában, hogy férj és feleség forduljanak egymás felé. Tisztában voltunk azzal, hogy nem mindig könnyű megtenni ezt, lehet, hogy éppen komoly súrlódások, nehéz élmények terheit cipeljük. Ebben a szokatlan helyzetben milyen szavak lehetnek hiteselek, amelyeket képesek vagyunk kimondani akár csendben, akár hangosan? Az egyik kedvenc szerelmes versünket, Lackfi János Zsoltáros c. versét hívtuk segítségül, amely egyszerre magasztos és nagyon emberi, túlmutat a rózsaszín köd állapotán, és olyan szavakat tartalmaz, amelyeket minden házasságban megélnék: támasz, vigasz, visszanyes, megtart, fájdalom, terhek, sóvárog, önzés, lélegzethez jut, csörtet, akadály, seb, versengés, okosabb lenni, szabad... Ez a vers nem ömlengés, emögött megkül-

Kötődés? Kötődés!

...csak arra ügyelj, hogy masni és ne csomó legyen!

dött élethelyzetek bújnak meg, amelyek mindannyiunk számára ismerősek.

Férjemmel soronként olvastuk fel a verset, s kértük a párokat, hogy ha a szavak a szívükből fakadnak, ismételjék meg egymásnak. Mikor a vers végére értünk, mindannyian leültünk, és a templom csendjében hosszú percekig egymás szemébe néztük.

Már a helyszínen is érzékeltük, milyen mélyen érintette a párokat az, ahogy ezeket az őszinte vallomásokat egymásra nézve kimondták. A visszajelző körben sokan említették, milyen torokszorító élmény volt, amit csak tovább mélyített a társ szemlélése, hiszen olyan ritkán adódik lehetőség a nézésnek erre az intenzitására, mélységére, mikor hosszan elidőzik, megpihen a szem a másikon. Hitünk szemeivel megsejtettük a társunkban, a házasságunkban diszkrétan elrejtőző, de aktívan működő valóságos Istent, csak éppen most nem a kenyér és bor színében. Ott sem megy gombnyomásra a felfedezés, itt sem. Egészen emberi síkon is sokat kaptunk. Mikor volt utoljára időnk így és ennyi ideig egymásra nézni?! Sokaknál potyogtak a könnyek rendesen.

Majd halk háttérzene segítségével meghívtuk a párokat, hogy az oltár elé csendben tegyék le mindazt, ami megkövesedett bennük, ami változásra, átváltozásra szorul életükből, kérjék azt a kegyelmet, amire most különösen szükségük van a továbblépéshez.

Nehéz volt szavakba önteni ezt a különleges istenélményt ebben az áldott szerelmi háromszögben: az Úr, a társam és én. Kis mennyország teremtdött köztünk, ahol egy kis időre valósággá váltak a Zsoltáros sorai:

„Add, hogy...
jelen legyek, vele legyek,
jelenlétében legyek,
jelenlétembe vonjam őt,
átéljem és az enyémbe olvasszam életét.”

És a versrészlet:

„Dicsérek, Uram, amiért nekem adtad
kedvesemet,
támaszomat, búmban vigasztalómat,
növekedésem ösztönzőjét, burjánzásom
visszanyesőjét.
aki megtart, ha ingadozom (...)

Add, hogy fájdalmat neki ne okozzok,
hogy fájdalmában osztozni képes legyek,
s ha osztozni nem is tudok,
ha terheit átvenni gyenge is vagyok,
legalább mellette álljak,
ott legyek, jelen legyek, vele legyek,
jelenlétében legyek,
jelenlétembe vonjam őt,
átéljem és az enyémbe olvasszam életét.

Add, hogy rá ne telepedjek
rettentő önzésemben (...),
hagyjam lélegzethez jutni,
ne csörtessek érzéketlenül előre,
elgördítsem az akadályokat,
hogy ne ejtsek rajta véletlenül sem sebet,
hogy ne őrizgessek semmi véletlenül ejtett sebet,

hogy ne essek a meddő versengés vétkébe,
hogy ne akarjak mindig okosabb lenni,
hogy szabadon engedjem, mint egy madarat,
és szabadnak várjam vissza, mint egy madarat.”

(Lackfi János: Zsoltáros, részlet)

A kötődés hihetetlenül fontos, és „nem szakáll”, ami magától nő! Kantenich atya kötődéspedagógiáról beszél, tehát fejlesztendő készségről van szó. A legmodernebb nevelési irányzatok mindegyike foglalkozik a kötődéssel, van, amelyik egyenesen „kötődő nevelésnek” hívja magát. Persze nincs új a nap alatt, eleink és szerte a világon sok kultúrában el sem tudták képzelni másképpen a kisgyermeknevelést. Ám ahogy minden tekintetben, itt is lehetséges, hogy átesünk a ló túlsó oldalára, vagy beleragadunk egy korábban jól működő állapotba.

Tekintsük át tehát röviden, hogyan alakul ki az egészséges, biztonságos kötődés.

A csecsemő- és a kisgyermekkor két legnagyobb életfeladata az **ősbizalom visszaépítése**, és a **kötődés meggyökeresítése**.

Az emberi élet méhen belüli és a méhen kívüli „tavaszát” egy egységnek tekintjük. Ez azt jelenti, hogy már a szülés előtt nagyon fontos folyamatok indulnak el. Az anya abban a közegben él, amivel az apa megajándékozza! A baba első benyomásait már kettőjük egysége alakítja, s ez az életérzés mindenben nagy hatással van a magzatra. Az anya hormonálisan, idegrendszerében, mozgásával, hangjával közvetíti felé az új család körülményeit, a baba leendő otthonát. Hangulata, mentális állapota ugyanis leképeződik a testi folyamataiban, a „kémiaiájában”, és a pla-

centa mindezt átérteszti, így a magzat közvetlenül ugyanazokat az élményeket, tapasztalatokat éli át, mint a kismama. Akár a szorongást a szüléstől, az aggodalmakat, félelmeket, akár az örömteli várakozást, bizalmat, ráhagyatkozást, a gyengéd elfogadást. Az anya tehát teljes lényével átöleli őt, születése előtt és közvetlen utána is. Ilyenkor az egész élete a természet rendje szerint átrendeződik. Több kismama szinte röstelkedik maga előtt, hogy mennyire betölti egész lényét a csecsemő jelenléte, szinte gondolni sem tud másra. Ez pedig így van jól! Még szimbiózisban élnek jó néhány hónapig. A születés utáni első időszakban még szó szerint ki kell szolgálnunk a gyermekben élő Életet, nevezetesen a konkrét életszükségletekre válaszolunk. A méhben mindig átölelve, folyton táplálva volt a magzat, amikor kikerül onnan, akkor ugyanezt igényli, és csak nagyon lassan lehet – és majd kell! – ezeket a szükségleteket alakítgatni. Az első „méhen kívüli embrionális szakaszt” legjobb, ha mintegy az anyaól meghoszsabbításaként képzeljük el. A **két alapvető életszükséglet** egyformán fontos!

- a táplálkozás, az önfenntartás
- és a kapcsolat.

Mi történik tehát, amikor sír? Nagy szükségét szenved. Éhes, méghozzá nagyon! Éheznek! Ez tényleges egzisztenciális félelmet jelent számára, hiszen eddig semmi nem fenyegette az életben maradását. Mit tesz? Szól, ahogy tud. Sír, és

ha a bizonytalanság kicsit tovább tart, ordít. „Bajban vagyok!” És mi mit teszünk? Vagy odamegyünk, megnyugtatójuk, és válaszolunk az életszükségleteire, vagy ránézünk az órára és erősek leszünk: „kérlek, itt fegyelem lesz, s ezt időben kell elkezdeni!” Bátran menjünk oda! Mindig. Éjszaka is! Sokan ezt a készenléteket úgy oldják meg, hogy a szülők közelébe helyezik el a kiságyat, hogy a hívásra válaszolhassanak, de nem kell azonnal szoptatni, alkalmanként elég visszasimogatni a mélyebb alvásba. Ez a szülők pihenésének is jót tesz, szinte fel sem ébredünk. **Az első hat hétben biztosan nem lehet elkényeztetni a babákat! Az idegrendszerük nem készült fel a manipulálásra!** Ezután is egyéni ritmusban fejlődnek, figyelni kell rá! Nem a Nagy Könyv szerint etetünk! Ne felejtsük el, ÉLETszükséglete sürgeti őt! Fenyegetettséget él át, amiben segítséget kér! Ez nem hiszti, és nem manipuláció és nem kis zsarnok stb. Ez nem az a korszak! Majd körülbelül másfél, két évesen! Akkor meg kell válaszolni a követelőzést, de ez még nem az! Képzeld

el, hogy lezuhantál, ott lógsz egy fán a szakadék fölött, segítségért kiáltasz és a te Istened azt feleli: „Várj egy kicsit még! Majd mindjárt jövök! Még valamit elintézek!” Végtelenül kilátástalan az ilyen helyzet! Most tehát készenléttel, odaforradulással válaszolunk. Sokszor halljuk: „nem kell rögtön odamenni, nem akar mást, csak egy kis dajkálást!” Ne felejtsük el, a dajkálás igény tulajdonképpen nem más, mint **kapcsolatigény**, és az **ugyanolyan életszükséglet, mint a szopás!** A hiánya ugyanolyan kínzó és félelmetes! (Úgymond „lóg a fán!”) Nincs senkije, csak a szülei, akiket éppen hiányol! Eddig állandóan átölelve, állandóan táplálva volt! Ez a biztonság pedig egyik pillanatról a másikra megszűnt. Vissza kell építeni a bizalmat. Ez az első szülői feladat. A tét az ősbizalom. A szülő így is társa a teremtésben az Istennek, mint aki sosem hagyja őt szükségében magára, és mindenkor rendelkezésére áll. **Egész életére és természetfölötti életére is hatással van az ebben a korban kialakuló ősbizalom. Ebből fejlődik ki a bizalom is.**

A bizalom tulajdonképpen az a képességünk, amellyel a vágy és annak beteljesülése közötti feszültséget áthidalhatjuk.

Megtanulok bízni abban, hogy jönni fog, ha hívom. Ez a bizalmi idő születéskor egyenlő a nullával. Nagyon sok gyerek nem kapta meg azt a lehetőséget, hogy ezt az időszakot mélységes bizalommal élhette volna át. Ennek egyenes következménye lesz az alapkarakterében megjelenő általános bizalmatlanság és pesszimizmus. Ám lassan, fokozatosan, óvatos szülői vezetés mellett megtanulja a gyermek, hogy érdemes várni, és a

vágy és a beteljesülés között egyre hosszabb időt tud majd elviselni. Az elválás lassú folyamat, majd nem egy évet vesz igénybe (aztán még körülbelül húszat). Ha azonban nem vezetjük ezt a kezdeti stádiumot tovább, akkor beleragad a csecsemőkori állapotba, és nem fog tudni megküzdeni a saját élete körülményeivel – nem beszélve arról, hogy a család sem talál vissza a harmóniájához, lefáradt szülők, kiborult családtagok próbálnak majd a cseperedő kisgyermek minden percében „megfelelni”! Legalább annyira fontos az is, hogy fokozatosan megtanítsuk arra is, hogy nincs mindig minden, nem rögtön teljesülnek a vágyak, sőt a megvárakoztatott örömnélkülös íze van, és van, amit el kell viselni. Anyának is van egyéb teendője, sőt pihenő ideje, és mindez összehangolható. Ilyenkor már nem szükséges minden percben mellette állni, most a bizalom is azt kívánja, hogy legyen egy biztonságos „karám”, aminek világosak a korlátai, és ezen belül szabadsága van, nem teszünk meg mindent helyette! Az a gyermek, akit nem vezetnek, csak kiszolgálják, nem tanul meg dönteni, alkalmazkodni, együttműködni sem.

Nincs szüksége most változatos társaságra sem. A sok inger helyett **állandó személyek** (anya, apa, testvérek, nagyszülők, esetleg még egy-két ember), **dolgok, megszokott környezet vagyék körül a kisgyermeket.** Még szüksége lehet arra, hogy gyakran lássa az édesanyját, hogy tudja, jelen van az életében az a Valaki, akitől a jóléte függ. Érdeemes megoldani, hogy egymás közelében lehessenek akkor is, amikor ő a napi

teendőit végzi, hogy időnként megjelenhessen, hogy hallhassa a hangját stb., de nem kell hozzá tapadva élni! **A napirend kialakítása is** segíti az otthonosságot, a megbízhatóságot, a bensőséges kötődés kialakulását. Alvás/ébredés, nyugalom/aktivitás, egyedüllét/együttlét – váltakozása. Ugyan nem tud még hosszabb időt egyedül eltölteni, de fokozatosan szoktatva egyre hosszabbidőre ki lehet húzni a várakozási időszakokat. Van, akinek ez hamarabb sikerül, van, akinek évek kellene hozzá. A testvérek, sőt az ikrek sem egyformák! A szoktatás módja: **a feszültségek elviselését sikerekkel kell elárasztani.** Ha pl. egy kicsit várni kellett a mamára, és ez sikerült, ezután nagyon-nagyon szeretgessük meg! Ha kicsit többet tudott várni a szopásra, akkor azután minden legyen! Finom tejszörp, cirógatás, gügyörészés, nevetés, minden! Sikeres legyen a várakozás! (Ezt felnőtteknél sem árt figyelembe venni! Van, aki a várakozás képességét tekintve alig haladja meg a néhány hónapos csecsemőt. Ebben az esetben az ügyes vezető ugyanazt a módszert alkalmazza: az apró sikereit bőséges dicséretben részesíti.)

Fontos tehát az ősbizalom visszaépítése, a kötődés meggyökereztetése, de az is hozzátartozik ehhez a folyamathoz, hogy gyermekünk fokozatosan megtanuljon bánni a vágyakozással, a várakozással. Az igazi kötődést majd az jelzi, ha megsejti, átéli, átérzi azt a szívbeli köteléket – először a szereteteivel, majd a Jóistennel és a Szűzanyával, védőszentjével, elhunyt szereteteivel kapcsolatban is –, hogy: nincs távol az, aki nincs jelen.

Családok kedvencei

Amit szívesen készítünk, és mindannyian szívesen eszünk

PILLEKÖNNYŰ

SAJTOS-TEJFÖLÖS POGÁCSA

Ez a jól bevált recept alapelem minden családi buliban.

Hozzávalók (kb. 30 db-hoz): 50 dkg liszt, 25 dkg vaj, 15 dkg sajt, 3 dl tejföl, 2 tojás, 3 dkg élesztő, 1 teáskanál só.

Elkészítés: Langyosíts meg másfél deci tejfölt, keverd el benne az élesztőt, és pihentesd öt percig. Morzsold össze a lisztet a vajjal, adj hozzá egy tojást, majd mehet hozzá az élesztős keverék és a maradék tejföl. Ezt követően rakd hozzá a sót és a reszelt sajt kétharmadát. Gyúrd lágy tésztává, majd takard le konyharuhával, és pihentesd körülbelül 45 percig.

Amikor a duplájára nő, lisztezett felületen nyújtsd másfél centi vastagra, és szúrd ki kisebb méretű pogácsaszaggatóval. Helyezd a tésztákat sütőpapírral bélelt tepsibe, kend meg egy felvert tojással, és szórd meg a maradék reszelt sajttal. Süsd 190 fokon körülbelül 25 perc alatt aranybarnára.

SOPRONI SZELET

A különleges fűszerezés ad egyéni hangot ennek a már igazi közös kedvencé vált ételnek, ami a nevét egy közös soproni élmény emlékére kapta.

Hozzávalók: annyi szelet előkészített hús, ahány főre készül, olaj, hagyma, fokhagyma fűszerpaprika, só, bors, kevés liszt, majoránna, kakukkfű.

Elkészítése: Az előkészített (kiklopolt sózott, borsozott) hússzeleteket kevés lisztbe forgatva elősütjük kevés olajon vagy zsíron. A húst kivéve a visszamaradt zsírban megpirítjuk a finomra vágott hagymát, fokhagymát, a tűzről levéve pirospaprikával meghintjük, kevés vízzel vagy húslével felöntjük, és visszahelyezzük bele a húsokat. 20-30 percnyi párolás után a besűrűsödött lébe kiskanálnyi majoránna és kakukkfűvet szórunk, elkeverjük és ezzel kész is az étel, amit pl. krumpligombóccal vagy krumplipürével tálalhatunk.

GYÖMBÉRES, SZILVÁS LIBACOMB

Egy kis kerti kemence felavatására tervezték be a menübe ezt a kalóriában és ásványi, illetve vitamintartalomban bővelkedő ételt, ami maradandó (íz)élménnyel járult hozzá a közös emlékek sorához.

Hozzávalók: 4 (vagy ahány főre készül) libacomb (esetleg kacsa), só, bors, olaj, 2 fej hagyma, 1 narancs, 1 alma, egy kis darab gyömbér, 10-12 szem aszalt szilva, 1 dl száraz furmint, 2 dl húslé vagy víz, pici méz, koriander.

Elkészítés: A megmosott, leszárított combokat sózzuk, borsozzuk, majd olajon elősütve készítünk kérget neki. A zsiradékból kivéve helyére aprított hagyma kerül, a narancs és almadarabok, valamint a gyömbér és szilva. Pici együttpirítás után a borral és az alaplével felöntjük.

Sütőedénybe helyezzük a combokat, ráöntjük a pecsenyelevet, és közepes hőmérsékletű kemencében/sütőben, lefedve körülbelül másfél órát sütjük. Ezután a húst kivesszük az edényből, a levet leturmixoljuk, és egy kis mézzel/korianderrel gazdagítjuk. Tálaláskor a combokra öntjük a szószot, és narancssal, aszalt szilvával, almával díszítve, burgonyafánkkal vagy gratin burgonyával tálaljuk.

A MANDULÁS KÁVÉTORTA a család egyik kávérajongó szülinaposának készült, és olyan siker lett, hogy azóta családi kedvenc.

Hozzávalók: a tésztához 6 db tojás, 12 dkg kristálycukor, 12 dkg liszt, 5 dkg darált mandula, fél csomag sütőpor

a krémhez 2 dl lefőzött presszókávé, 2 dl tej, 2 teáskanál őrölt kávé, 10 dkg cukor, 1 csomag vaníliás pudingpor, 20 dkg vaj, 3 evőkanál krémlikőr (Baileyst használtam)

a díszítéshez 10 dkg szeletelt pörkölt mandula.

Elkészítés: 1. A piskótához kettéválasztjuk a tojásokat, a fehérjéből kemény habot verünk a cukorral, majd beleteszük a sárgáját, végül beleforgatjuk a darált mandulával és sütőporral elkevert lisztet is.

2. A masszát egy 22 cm átmérőjű, sütőpapírral bélelt kerek tortaformába öntjük és 160 °C-ra előmelegített sütőben

40-45 percig sütjük (alsó-felső álláson). Túpróbával ellenőrizzük, ha kihűlt, vízszintesen 3 lapba vágjuk.

3. A krémhez felforraljuk a kávé 1 dl tejjel, az őrölt kávéval és a kristálycukorral. Majd besűrítjük a maradék 1 dl tejjel alaposan elkevert vaníliás pudingporral. Félretesszük, és hagyjuk teljesen kihűlni, s akkor habosra dolgozzuk a nagyon puha vajjal és a krémlikőrrel.

4. Két rétegben betöltjük a tortát, úgy, hogy maradjon a tetejére és a szélére is, ahová vékonyan visszük fel a krémet. Végül az oldalát és a tetejét is beborítjuk a szeletelt pörkölt mandulával. Hűtőbe tesszük, és legalább egy órát hagyjuk dermedni.

BORAJÁNLO

Boross Pincészet Villány
Cabernet Franc 2014.

Világfajta, mely a villányi borvidéken lelt otthonra. Erjesztést követően 12 hónapig érlelődik tölgyfa hordóban. Mélyvörös színű, nagytestű bor.

Illatában és ízében rendkívül összetett, melyben a gyümölcsösség harmonikus egységet alkot a hordóból származó aromákkal.

Van boruk

Hálát adunk a Jóistennek és a Szűzanya közbenjárásának

- ❖ családunkét: házastársunkért, gyermekeinkért, rokonainkért
- ❖ Közösségünk felelőseiért: Gertrúd-Mária nővérért, a KorSó házaspárjaiért
- ❖ Péter atyáért; a schönstatti papokért, nővérekért
- ❖ a Szövetségi, Apostoli és Liga közösségért, valamint a Családakadémia évfolyamaiért
- ❖ a Karácsony és az elmúlt év örömeiben, nehézségeiben kapott kegyelmekért
- ❖ mindazok áldozatkész munkájáért, akik elősegítik mozgalmunk működését
- ❖ azokért a testvéreinkért, akik példát adnak nekünk türelemmel viselt szenvedéseikkel és nehézségeik nagylelkű felajánlásával a Szűzanya kegyelmi tőkéjébe
- ❖ fiataljainkért
- ❖ a bontakozó szerzetesi és papi hivatásokért
- ❖ a számos, induló házasi hivatásért
- ❖ az Erdélyi Családakadémia küldetés-ünnepéért
- ❖ minden megfogant és megszületett magzatért.

Nincs boruk

Kérjük a Jóistent és a Szűzanya közbenjárását,

- ❖ hogy Királynőnknek hűséges munkatársai maradhassunk
- ❖ hogy az új esztendőben a Jóisten és egymás iránti szeretetünk megerősödjön és mindig meg tudjunk bocsátani
- ❖ hogy közösségünk vezetőit és mindannyiunkat a Szentlélek ereje vezesse és segítse
- ❖ a nehézséggel küzdő házaspárok segítségének megmaradásáért
- ❖ betegeinkért és az őket ápoló családtagokért, a lelki betegekért
- ❖ hogy segítse az egyedül maradt házastársakat és gyermekeket
- ❖ hogy az óbudavári központ működéséhez szükséges javak folyamatosan rendelkezésre álljanak
- ❖ hogy gyermekeink, fiataljaink egyre közelebb kerüljenek Istenhez és a Szűzanyához
- ❖ hogy a budapesti Közösségi Hely otthona maradjon fiataljainknak
- ❖ Gertrúd-Mária nővérért, Péter atyáért
- ❖ a bontakozó papi és szerzetesi hivatásokért
- ❖ elhunyt rokonainkért és barátainkért
- ❖ Kentenich atya szentté avatásáért
- ❖ hogy Ozsvári Csaba boldoggá avatása az Atya szándéka szerint valósuljon meg
- ❖ az Oázis leendő főszerkesztőjéért
- ❖ a CSAK 15-ös évfolyamért; az erdélyi CSAK évfolyamért és végzett házaspárok előadásai gyümölcsözőségért.

ÓRIÁSI apróságok
(gyerekszám)

A 22. (négyéves) unoka meglát egy két-személyes, nyitott fedelű kocsi:

– Nekem ilyen autó kell, ha nagy leszek!

Apa: – De ez csak két személyes.

Kislánya: – Nem baj, egyedül is lehet vezetni.

A gyerekekkel aprósütit sütünk, gyúrjuk, szaggatjuk, és tepsiben megsütjük – nem tart sokáig, de Enikő várja a végeredményt:

– Már kikészültek?

Édes, öt éves unokahúgom a dédmamája sírjánál: – Ide van elültetve?

Fiunk: – Mónika néni ppt-t fog kérni tőlem a próbanyelvvizsgán.

Anyja: – Akkor te beszélhetnél Engling Józsefről, mert a nővéred a Schönstattról tartott egy kiselőadást.

Fiunk: – Kiról? Johnny Englishről?

Éhes evés előtti ima (Dórinktól, kilencévesen – énekelve): Atya, Fiú, Szentlélek legyen mindig vendéged! Amen

Kislányunk a nyár vége felé 6-7 macit ültetett egymás mellé, mintha kézen fognák egymást.

Anyja: – Látom, hiányzik az ovi.

Kislánya: – Látom, maci akarok lenni.

Délutáni gyümölcsévészet van, épp almát vágok fel, Matyi figyelmeztet, hogy ő héjastul kéri. Vágok neki pár szeletet, odaadom, mire keservesen sírni kezd.

– Mi a baj, Matyi?

– Én nem így kértem, hanem görögül!

– Görögül...???

– Igen!

– De... hogy érted azt, hogy görögül?

– Hát, görögül... úgy, mint egy labda.

– Mármint egészben?

– Igen!

Vacsora közben beszélgetünk, néha megállunk egy-egy szónál.

– Mi az az aktív?

– Tevékeny, cselekvő.

– Mi az a passzív?

– Tétlen, amilyenek ti vagytok német órán.

– Nálunk az nem így van. Ha a tanár kérdez valamit, mindenki a Lucára néz.

Hú de régen láttam magamat a sötétben.

Sült rántisszon lesz a vacsora.

Báty: – Itt dobog a szívem – mutatja.

Húg: – Akkor élsz.

A nagypapa a mennyországban van. Egyszer elmegyünk oda autóval?

Oázis hírek

2018. december 10.

A Nemzeti Együttműködési Alap „Civil szervezetek működési célú támogatása 2018” pályázatán 650 000 Ft támogatást nyertünk.

A Nemzeti Együttműködési Alap „Civil szervezetek normatív támogatása 2018” pályázatán 500 000 Ft támogatást nyertünk.

Megkezdte munkáját a Kentenich Kisegyetem második évfolyama.

Önkéntes munkanapon októberben huszonnégy fő vett részt. A szentély előtti sátor lebontását és a területek téliesítését végezték el.

A célzott adományok csak kis mértékben gyarapodtak. Híreink időpontjáig a „Biztonságra” 315 000 Ft, a „Megtisztulunk”-ra 647 000 Ft, a Parkolóra 1 557 000 Ft, és bármelyikre 800 000 Ft érkezett. Összesen 3 322 000 Ft. Kérjük szépen, hogy akinek módjában áll, támogassa ezen a módon óbudavári központunk fejlesztését.

Az MHC Üdülő öreg részének a felújítása ismét lendületet kapott. Reményeink és az építők ígérete szerint tavaszra készen lesz.

Kedves Schönstatt Család!

Szeretettel adjuk hírül, hogy az októberi zsinaton megszületett a következő évi jelmondat:

ÖRÖMMEL FORDULOK FELÉD

Ez a jelmondat kifejezi azt a gyakran megélt és megfogalmazott óbudavári tapasztalatot, ahogyan a szentélyben a Szűzanya és Jézus felénk fordul. Ugyanakkor irányt mutat a túlterheltségéből,

kiegésből, elszürkülésből a friss, jó légkörű családi élet felé.

Szeretettel kérünk Benneteket, tartások számon 2019. évünk nagy közös ünnepeinek időpontjait, hogy ezeken együtt tudjunk részt venni Veletek is Óbudaváron!

A kápolnaünnep 2019. március 31-én lesz. Házgazdája a veszprémi régió, vendégünk Mihályi Jeromos, tihanyi

bencés perjel atya lesz. Ezen a szentmisen lehetőségünk lesz szeretetszövetséget kötni a Szűzanyával, és Kentenich atyával is – akire rábízhatjuk önnevelésünk irányítását. Aki szeretne ez utóbbi szövetségkötésbe, a Kentenich atyával való barátság kialakításába, ill. megerősítésébe bekapcsolódni, kérjük, keresse a Fleischer házaspárt! (zfleisch@freemail.hu)

Július 6-án Ozsvári Csaba Óbudaváron bekövetkezett halálának 10. évfordulójára emlékezünk. Az ünnepre a zug-

ligeti Szent Család egyházközség számos híve és sok más vendég, zarándok részvétele várható. Mivel Csaba sírfelirata megegyezik Kentenich atyáéval – „Szertette az Egyházat”, ez az esemény alapító atyánkhöz is kötődik. Ezért ezen az ünnepen zárjuk le Kentenich évünket is.

Örömben és kegyelemben gazdag családi életet kívánunk Mindnyájatoknak!

*Gertrúd-Mária nővér
és a KorSó házaspárjai*

Zsinati beszámoló

A zsinatot csendes szentségimádással kezdtük a szentélyben. Ez megalapozta a jó és termékeny légkört. A péntek esti megérkező, bemutatkozó kör után Kentenich atya egy beszédéből vett részletet olvastunk és dolgoztunk fel, amit „véletlenszerűen” kaptunk: az örömről, az örömről nevelésről szól.

Szombat délelőtt a Magyar Schönstatt Család különböző ágainak (családliga – családnapiak, családcsoportok, fiú-lánymozgalom, Családkadémia, Schönstatt Apostolok, Menta kör, Oázis...) és földrajzilag egymástól messze eső közösségeinek beszámolóját hallgattuk meg. A zsinaton harmincegyenéhányan vettünk részt. Szóban öt perc jutott mindenkinek, de írásban – amely kis füzet formájában mindenkinek a kezébe jutott – bővebben kifejthette mindenkinek az elmúlt év életjeleit.

Az ebéd és a délutáni pihenő után kiscsoportokban folytatódott a munka:

kinek mi volt hangsúlyos, fontos az elhangzott beszámolókból, kit mi érintett meg?

Késő délután a kápolnában szentmisét ünnepeltünk Csermák Péter atyával és Szalai Zsolt diakónussal.

A vacsora és gyerekfektetés után összegyűlve a kiscsoportok összegyűjtött észrevételeit osztottuk meg a nagy körrel. Ezekből minden résztvevő hármat kiemelhetett. Ezeket a kifejezéseket, félmondatokat hasonlóság vagy azonosság szerint rendszereztük, majd szisztematikusan összevontuk, szavazással szűkítettük... imádkoztunk és figyeltünk az apró jelzésekre is. Mindenki megérezhette a Szentlélek vezetését. Végül este fél 11-re vidám, oldott légkörben megszületett az új jelmondat:

ÖRÖMMEL FORDULOK FELÉD

Vasárnap a reggeli szentmise után az új jelmondat mellérendelt értékeiből cím-

szavakban rögzítettük az életre váltás fő irányvonalait, témaköreit:

Asztalközösség; Eucharisztia; Öröm, mint erőforrás; Kezem a kezekben; Reményt és jövőt adsz; A házasság szentségében jelenlevő Isten; Eredetiség; Kentenich látásmód; Növekedés; Igény a mélyülésre; Túlterhelt élethelyzetre a válaszuk az öröm; Megtanulunk pihenni; Ima – munka – öröm; Jó munkához ima kell; Egyházban – egyházzal – egyházzért; Technikai eszközök megszentelése; Korsóba tett áldozatokkal építünk.

Az Eucharisztikus Kongresszus felé fordul a Schönstatt hajója. Örömmel fordulunk az Eucharisztia felé, utána fordulunk a feladatunk, a ránk bízottak felé.

Megtanulunk pihenni, örömet találni, eredetien odafordulni az örömforrásaink felé.

I. Erdélyi családakadémiás ünnepség Máriaradnán

December 8-án, szombaton, Szűz Mária Szeplőtelen Fogantatásának ünnepén, a máriaradnai kegytemplomban küldetésünnepen vettek részt azok a temesvári és nagyváradai egyházmegyéből érkező családok, akik idén fejezték be a kétéves schönstatti családakadémia képzést. Az ünnepi szentmisét Excellenciás Pál József Csaba megyéspüspök, a Romániai Püspöki Konferencia családpsztorációért felelős püspöke mutatta be. A liturgia keretében a képzésen résztvevő házaspárok

A kiengesztelődés útja: örömmel fordulok a nehéz emberekhez, feladatokhoz.

A hétköznapi helyzetekre örömmel reagálunk, amikor az nem „kötelező”. Az örömmel végzett munka a feladatainkhoz tartozik.

A magunkra fordított idő örömforrás.

A belső iránytűnk a forrás felé mutat, de csak egyfelé mutat. Szívünkben az öröm, a szeretet forrása felé fordulunk.

A Jóisten örömmel fordul felénk: kedvenc gyermekek vagyunk.

Napraforgóként az öröme forduló.

Ígéret és vágy: ha nem az örömben keresem Jézust, akkor elveszítem; ha a nehéz helyzetekben, emberekben Krisztushoz fordulok, akkor az örömet is megkelelem.

Török Péter és Orsi

diplomát vettek át, és egyben a püspök úr áldásában részesültek.

A kétéves képzést Tari M. Böbe nővér vezette a magyarországi családakadémiai házaspárok segítségével: Bartos Ágotával és Gellérttel, valamint és Varga Erikával és Karcsival.

Fogadják szeretettel a következő csoport a hét végzős házaspár szívtémáiból:

Wagner házaspár: Természet – Isten gondoskodó szeretetének tükre

Isten a teremtésben kijelölte az ember helyét, de nem a természeti világon kí-

vülre helyezte, hanem a természet közepébe, amit a gondjaira bízott. A nagyvárosi életforma gyakran teljesen eltávolítja az embert a természettől, a növényektől, az állatoktól. Isten megannyi csodát alkotott, és a világra sokféleképpen rányomta ujjenyomatát. Az ember ennek jelentős részét tönkretette már, de igenis lakozik szépség ebben a világban. Olyan szépség, ami mellett nem szabad szó nélkül elmennünk. Álljunk meg, és csendes áhítattal szemléljük azt, amit Isten ránk gondolva alkotott meg. A természetet.

Kovács házaspár: Egység a kétségben

Arra keresik a választ, hogyan élhető meg mai elszemélytelenedett világunkban a házastársi egység. Vajon hiszünk-e abban, hogy a nem működő dolgok is megmenthetőek? Rádöbbenünk arra, hogy nem az a fontos, hogy kinek van igaza, hanem hogy kiben van több szeretet.

Zöld házaspár: Erősségek és gyengeségek a házasságban

Tudjuk, hogy Isten egymásnak teremtetett bennünket, azt is tudjuk, hogy egyénileg különbözőek vagyunk. Ez így jó is, mert a különbözőségek vonzzák és

kiegészítik egymást. Ajánldózzuk házastársunknak erősségeinket, gyengeségeinket! De egy idő után a különbözőségeink megörjítenek. Tanuljuk meg felfedezni házastársunk hajtóerőit! Tanuljuk meg a hatékony házastársi beszélgetést! Tanuljunk a Szűzanyával közreműködni!

Piklor László és Melinda:

Házasság-építő hétköznapi – avagy Egy ünnepélyes ígéret (nem) hétköznapi folytatása

Egy egészséges házastársi kapcsolat háttere a mélyen Istenben gyökerező ember. Hogyan alakítsuk ragyogóvá a mindennapokat lelki cukorkák segítségével?

Dotterer-Kiszely Szilárd és Anikó: Mennyit jelent egy cseppnyi idő a házasságban?!

Napjainkban sűrűn elhangzanak a következők: „Minőségi idő a páromra?! Örülök, hogy élek!” – „Együtt vagyunk, nem?! Mi itt a probléma?!” Néhány életből merített példával osztják meg a választ előadásuk kérdésére.

Veres házaspár: A mi szívtémánk a családapostolkodás. Előadásunk címe: A házasság munka.

Marossy-Holcz házaspár: Egy szép házasság két ember szinte emberfeletti remekműve. (Székely János püspök)

A diplomaátadó ünnepi szentmisét a házaspárok gyerekei tették színpompásá zenélésükkel, felolvasásukkal, ministrálásukkal.

Istennek legyen hála!

Lánycsoportok

2017. októberében gyűltünk össze először, zömében középiskolás lányok mint soproni schönstatti lánycsoport. Bizonytalanul indult az egész, csak úgy a sötétben lépkedtünk. De a Szűzanyában bízunk.

Rendszeresen találkoztunk minden második szombaton 5-től 7-ig. Kialakult, hogy minden alkalom elején játszottunk, aztán beszélgettünk, majd imádkoztunk. Tavaly a csoportvezetőnk tartott minden alkalmat, idén viszont mindig valamelyik társunk készül egy öt érdeklő témával. Ezáltal egy kis áldozatot hozunk egymásért.

Idén írtunk egy közös imát, ami egyszerű, tömör, de a miénk.

Nagyon szeretünk énekelni. Többnyire az alkalmak utolsó félórája gitározásból és éneklésből áll. Mindig nagyon jó a hangulat.

Idén januárban tervezünk kirándulást és külső előadót is hívtunk.

Sajnos tavaly nagyon kevesen tudtak tőlünk eljönni a középiskolások csoporttalálkozójára. Reméljük, idén mindenki el tud jönni.

*A soproni lánycsoport
Csoportvezetők: Gál Anna
és Kis Teodóra Luca*

Most novemberben indult el egy újabb lánycsoport a 18-19 éves korosztálynak Budapesten. Még csak két találkozásunk volt, de számomra hihetetlen élmény megtapasztalni, ahogy a résztvevők egymás-

hoz fordulnak. Érzékenyek, tapintatosak, és figyelnek egymásra. Sokszor voltam már jó keresztény légkörben, de ez annál sokkal több, sokkal mélyebb. Biztosan segít, hogy már többen ismerték egymást, de azt is érzem, hogy van bennük valami hatalmas és izzó szeretet, amit csodás érzés megtapasztalni. Azt hiszem, a jó légkörért nekünk nem kell külön imádkozni...☺ Nagyon sokat kapok tőlük, nagyon sokat tanulok tőlük. Hálás vagyok értük.

Csoportvezető: Monostori Sári

2017 őszén indult el lánycsoportunk (20-21 évesek) Budapesten. Kéthetente egy estére találkozunk a KH-n, ahol éneklünk, imádkozunk, megosztjuk egymással a fontos és kevésbé fontos dolgainkat, és mindig beszélgetünk valami témáról a „Kezembe adatott” című könyv fejezetei kapcsán. Az elmúlt évben igazi közösséggé kovácsolódtunk, sokszor nagyon jó tanácsokat kapunk egymástól, és mindig jó – akár áldozatok árán is – rászanni az időnket egymásra, imádságra és közös fejlődésre.

Csoportvezető: Kondorosy Blanka

Lányhírek

- ☼ 6–9 évesek tábora: 2019. július 21–26. Óbudavár
- ☼ 10–12 évesek tábora: 2019. augusztus 11–17. Óbudavár
- ☼ 13–15 évesek tábora: 2019. augusztus 18–24. Óbudavár
- ☼ 16–18 évesek tábora: 2019. július 17–21.
- ☼ 18+ tábor: az időpont kérdéses, a helyszín valószínűleg Óbudavár
- ☼ Hivatás hétvége: 2019. február 1–3. Óbudavár
- ☼ Kislányhétvége: 2019. február 22–24. Óbudavár
- ☼ Anya-lánya hétvége: 2019. március 29–31. Óbudavár

Tüzeddéválni a világban!

Egy kellemesen hűvös, színes őszi hétvégén Óbudavár kapui megnyíltak a Lánymozgalom számára. Ahogy minden évben, most is összegyűltünk, hogy kiértékeljük az előző év, és megalkossuk az elkövetkezendő év jelmondatát.

Egy jelmondat adjon erőt a minden napokban, fényt, utat mutasson a szürke hétköznapiak között, elgondolkodtasson, merítkezni tudjak belőle, magaménak érezzem, magamévá formálhassam.

14 lány gyűlt össze, hogy egy jelmondatot találjon, ami vezet minket a következő évben. És igen, kijelenthetem: sikerült. Egy elgondolkodtató, erőt, energiát, lendületet sugárzó mondat született:

„TÜZEDDÉ VÁLNI A VILÁGBAN!”

Gertrúd-Mária nővér ráhangolásképpen rövid, tömör, lényegre törő előadást tartott nekünk tele életpél-

dákkal. Egy mondata többünket megfogott: „Láttam a lányok szemében a tüzet.” Talán csak egy szó érintett meg minket, de az lendületbe hozott, megragadott bennünket. Ez nem más, mint a tűz. Milyen gyönyörű kép! Tűz, ami meleget, fényt ad. Tűz, ami egy cél, egy motiváció. Meglátom a másik szemében a tüzet, és ez elvarázsol engem,

megfog, ösztönöz. Az én szememben meglátják a tüzet. Hitet, lelkesedést, erőt, szeretetet, bölcsességet kapok valakitől vagy adok valakinek, akár csak a Szentlélek. Lehetek egy gáztűzhely kisebb rózsája, ami lassan, de melegít. Viszont lehetek hatalmas tábortűz is, ami rögtön meleget ad mindenki számára. De óvatosnak is kell azért lennünk, ne-

hogyan megégessünk valakit vagy esetleg erdőtüzet szítsunk.

Egy közösségnek, mozgalomnak mindig lendületre, újramelegítésre van szüksége, hogy ne égjünk ki. Egy tábortűz mindig közösséget formál. Összeshívja, magához vonzza az embereket. Ha van asztalközösség, hát legyünk egy nagy 'tábortűzközösség' is! Isten szeretete egy nagy tűz, ami összetart, összeemelegít minket. Legyünk tüzek a világban. Világítsunk a sötét hétköznapokban, hevítsük a hangulatot, lássák a szemünkben a tüzet, és ahogy a dalban is énekeljük: „Tűzessé teszem ajkaidat”. Adjuk tovább a tüzet! Én, ha továbbadok a tüzeimből, nekem soha nem lesz kevesebb, ezt ne felejtjük el!

Emberek! Égjen a tűz, váljunk tüzekké a világban, hisz mind tudjuk, hogy a füst káros az egészségünkre!

Hodován Ilona

A Magyar Schönstatti Fiúmozgalom Zsinata 2018-ban

Idén is megtartottuk Óbudaváron a Fiúmozgalom zsinatát, hiszen minden évben akarunk igazítani egy kicsit a Fiúmozgalom irányán, hogy a munkánk, amit év közben befektetünk egy a Jóisten terveiben szereplő úton, forgassák előrefelé mozgalmunk kerekeit. Viszont idén hangsúlyos volt az is, hogy lelki feltöltődésben legyen részünk ezen a hétvégén, hiszen máskor erre viszonylag kevés esélyünk van, annak pedig nem

látjuk túl sok értelmét, hogy a zsinat mint mondatok vitája éljen mindenkinek a fejében. Sokat segített az is hogy a hétvégén velünk volt Csermák Péter atya is, így rögtön egy misével kezdtük el az együttlétünket pénteken. Ez a korán érkezők miséje volt, az akkor tartott szövetségi hétvége, és Menta kör, valamint a zsinatunk korán érkezőinek miséje.

A vacsora utána a pihenés volt a főszerep, visszatértünk a Diósban lévő bási-

sunkra, és ott együtt játszottunk paraszt activityt és sok más, hogy még jobban összehangolódjunk. Másnap reggel privát misével nyitottunk, a reggeli után bele is csaptunk a munkába, és a következő két kérdésre kerestünk válaszokat:

- Mit szereted a Mozgalomban?
- Hol van szükségem a Mozgalomra, mit várok tőle?

Szerencsére jó sok választ találtunk és kaptunk még olyanoktól, akik nem tudtak részt venni a zsinaton, levél és videóüzenet formájában. A kérdéskör feldolgozása után ebédeltünk, amit kötelező mindig egy csendespihenővel megkoronáznunk, ezért így is tettünk. Ezután Péter atyától kaptunk néhány gondolatot, kérdést, amivel ki merre látott, elindult, és a Jóistenre figyelve töltekeztünk másfél órát. Ez mindenkinek nagyon jól esett,

és ezután már ripsz-ropsz felépítettük a „téglafalunkat”, amiken a téglák a számunkra fontos gondolatok összefoglalói lettek. Majd a középső építőkőre a jelmondatunkat írtuk föl, miután megtaláltuk. Ez idén az lett, hogy

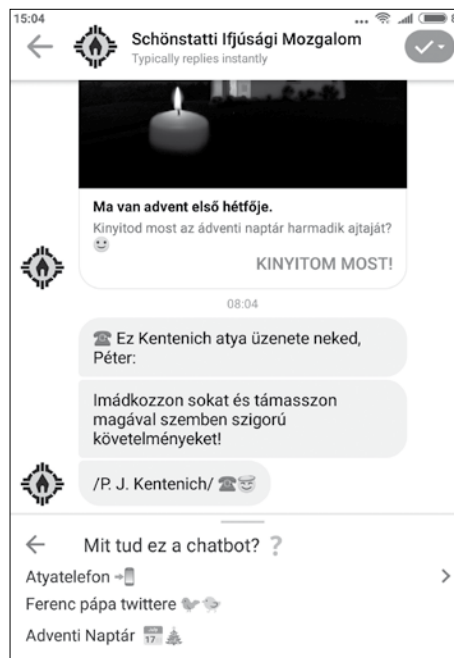
**A MÉLYBEN GYÖKEREZVE
NÖVEKSZÜNK AZ ÉG FELÉ.**

Vasárnap délelőtt misét ünnepeltünk közösen a családokkal és özvegyekkel, tömve is volt az előadó. Kiraktuk a jelmondatunkat is, Máriának ajánlva a misében. Azóta pedig a budapesti Közösségi Helyen őrizzük, körbefalazva a megírt tégláinkkal, amik segítenek értelmezni a gondolatvilágot, amiből született, de az a tapasztalat, hogy mindenkinek más jelent ez a mondat, és mindennap másra lehet értelmezni. „A mélyben gyökerezve növekszünk az ég felé”. Te is látni tudod ezt a mondatot valahol a mai napodban?

A fiútáborok időpontja 2019-ben

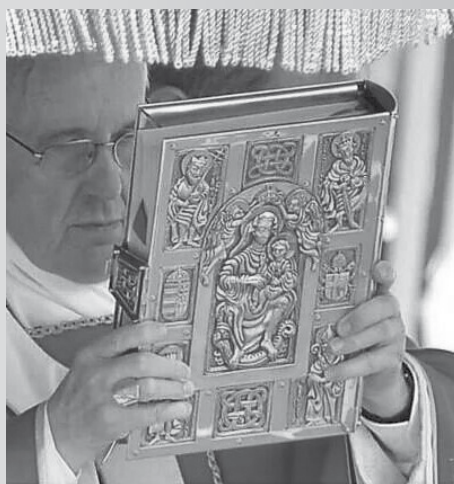
☼ Július 6–13. Felső tábor
 ☼ Július 14–20. Alsó tábor
 ☼ Július 21–28. Középkolós tábor
 Jelentkezés a részletekkel hamarosan a db.schoenstatt.hu oldalon.
fb.com//MagyarSchonstattiFiumozga lom/
fiuk.schoenstatt.hu
 A Schönstatti Ifjúsági Mozgalmat már a Facebook és az Instagram mellett a Messengeren is érdemes keresni. Már több mint 2000 atyatelefont küldtünk ki, volt adventi kalendáriumunk is. A chatbot több kérdésre is tud választ adni, ha annyit írsz neki például, hogy „Atyatelefon”, rögtön kapsz egy gondolatot Kentenich atyától. Próbáld ki te is, hogy mit tud, vagy lépj velünk kapcsolatba a Messengeren keresztül!
m.me/SchoenstattiFiatalok

Ferenc pápa 2018. karácsonyán az Ozsvári Csaba által, 1991-ben készített evangéliumos könyvvel.

„Minden adományért köszönetet mondunk, amit Tőled oly gazdagon kapunk, hogy kiválasztottad Schönstattot és Krisztus újra születik ott; hogy az Anya dicsőségét akarod onnan elterjeszteni a világon, hogy szeretet-folyamok áradjanak, s hideg szíveken keresztül folyjanak.”

(Kentenich atya: *Ég felé – A reggel megszentelése*)

Örömmel adjuk hírül, hogy ORGANIKUS PEDAGÓGIA Josef Kentenich rendszere alapján SZAKIRÁNYÚ TOVÁBBKÉPZÉS

indul Magyarországon először Pécsi Rita vezetésével!

„*Kulcs a neveléshez*”

Egy felekezeti, keresztény értékrendű, érzelmi intelligenciára alapozó (de világnézeti szempontból ún. semleges környezetben is hatékony) pedagógiai szemléletmód

Képzési idő és forma: 2 félév, levelező, felnőttképzés

A jelentkezés feltétele: pedagógiai, bölcsészeti, orvosi és egészségtudományi vagy hitéleti képzési területek valamelyikén legalább alapképzésben szerzett diploma

Az oktatás helyszíne: *Apor Vilmos Katolikus Főiskola*
1201 Budapest, Török Flóris utca 227–229.

A képzés önköltsége: 120 000 Ft/félév

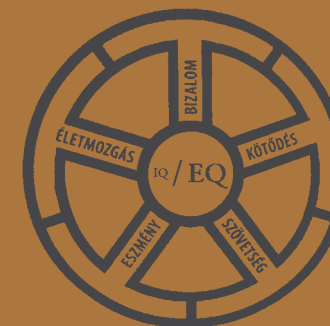
Jelentkezési határidő: 2019. január 21.

A képzésről és a jelentkezésről bővebben:

<http://avkf.hu/index.php/kepzesek/szakiranyu-tovabbkepzes/organikus-pedagogia-szakiranyu-tovabbkepzesi-szak/>

Szakvezető: *Uzsálné Pécsi Rita, PhD*
neveléskutató, az AVKF docense
pecsi.rita@avkf.hu

Szeretettel várjuk jelentkezését a képzésre, és kérjük, hogy kollégáinak, barátainak is szóljon erről a különleges lehetőségről. Teremtünk oázisokat! Alakítsuk át a magyar pedagógiai közgondolkodást a családjainkban és az intézményeinkben!

A Schönstatt Család
2019-es jelmondata:

Örömmel
fordulok
feléd